

Niclas Malmberg

Klimatkonferensen

Henning Sörensen hade just påbörjat nattpasset som jourhavande polischef på Köpenhamnspolisens kriminalavdelning. Även om nattjänstgöringen slet på kroppen ville han inte säga nej till de adrenalinkickar han fick nätter en smårött stab plötsligt skulle samordnas för snabba uttryckningar. Det var på nätterna det verkligen hände saker, och nattjänstgöringen kändes därför som ett välkommet avbrott till dagarnas rutinärenden. Henning gick in på sitt arbetsrum tillsammans med sin närmaste medarbetare för natten, Sören Sarvig. Han stängde dörren och slog sig ner vid skrivbordet. Medan Sören informerade Henning om läget i den danska huvudstaden under natten rusade den unge Mads Westergaard oannonserat in i rummet. Henning var känd för sin korta stubin, men innan han hann börja skälla på Mads för dennes tydliga brott mot etiketten flämtade Mads:

- Det var Richard Wilson som mördades i Christiania!

- Vadå för Wilson, vadå för mord?

Med påtagligt irriterad blick spände Henning först ögonen i Mads, sedan i Sören. De två poliserna tittade på varandra,

osäkra på vem av dem Henning hade tilltalat. Men eftersom det var uppenbart att Mads hade de senaste uppgifterna gav Sören honom tecken om att berätta vidare om vad som hänt. Vid tiotiden hade polisen fått larm om ett rånmord i Christiania. En bil hade skickats dit. Det såg ut att vara ett knarkmord. Den mördade hade inga ID-handlingar, vanställt ansikte och var klädd i ruffiga paltor. Slutsatsen drogs att det var ytterligare en odefinierad person i Christiania som fallit offer för andras behov av pengar till narkotika. Ytterligare ett fall som inte skulle uppklaras, helt enkelt för att det inte var mödan lönt att sätta in de polisiära resurser som skulle behövas. Kroppen hade förts till obduktion. Mads berättade vidare att Richard Wilson ungefär samtidigt hade rapporterats försvunnen, och i samband med obduktionen kunde kroppen identifieras som Wilsons.

- Vem fan är Richard Wilson? utbrast Henning irriterat.

Mads tittade förvånat på Henning.

- Chef för USA:s delegation vid klimatförhandlingarna.

Mads såg lite generad ut, rädd att hans åsikt att Henning borde ha vetat vem Wilson var skulle synas. Henning rynkade pannan och fick en bister min.

- Det var illa, då har vi CIA här när som helst, sa han.

Nu gällde det att snabbt ta igen förlorad tid, och Henning beordrade Sören att sätta alla tillgängliga polisresurser på mordet. Han insåg att den danska polisen inte bara skulle förses med en överrock i form av amerikansk säkerhetspolis. Kritik skulle också riktas mot att man sjabblat bort det viktiga inledningsskedet av utredningsarbetet genom att tro att det bara var ett vanligt knarkmord. Dessutom skulle väl en lång rad delegationer vid klimatförhandlingarna nu kräva förstärkt polisbevakning, vilket var så gott som omöjligt att klara. Den danska polisen var redan överansträngd i och med den specialbevakning som klimatkonferensen medförde.

Att få vara värd för klimatkonferensen hade varit en fjäder i hatten för Köpenhamn. Helt enkelt en marknadsföringsmässig dröm. Säkra hotellintäkter. Ökad omsättning på restauranger och i souvenirbutiker. Alla internationella ögon var riktade mot Köpenhamn. Om klimatförhandlingarna dessutom ledde till att krafttag togs globalt för att motverka växthuseffekten skulle staden få enorm PR. Köpenhamnsavtalet. Ett sådant begrepp var guld värt. Men nu riskerade drömmen att bli till en mardröm. Mordet på USA:s chefsförhandlare skulle helt klart överskugga själva förhandlingarna den närmaste tiden. Det var inte svårt att räkna ut att spekulationer skulle komma igång om vem eller vilka som låg bakom mordet. Att det var

ett politiskt mord, och inte bara en slumpmässig våldshandling av en person som snabbt behövde pengar till droger, skulle tas för självklart av alla. Köpenhamnspoliserna kunde skrika sig döva i försök att påvisa motsatsen. Ingen skulle tro dem.

Wilson hade varit i många ögon varit tämligen kontroversiell med sitt hårdnackade motstånd mot alla former av bindande åtgärder för att minska koldioxidutsläppen. Naiva miljöorganisationer skulle därför kunna anses ha motiv att mörda honom. En militant grön grupp som dödade individer för att rädda mänskligheten eller jorden? Och som samtidigt hade en så vilse verklighetsuppfattning att de trodde att USA:s klimatpolitik skulle ändras om en person i den amerikanska delegationen rökdes ur vägen? Henning tyckte att det föll på sin egen orimlighet. Men det hindrade inte att det var ett givet tema för skrivelser i skvallerpressen.

Så snart Sören och Mads lämnat rummet började Henning skissa på vad som var nödvändigt att göra, och i vilken ordning. Amerikanska ambassaden borde naturligtvis underrättas, men Henning bestämde sig för att avvakta några timmar för att försöka återvinna den tid man tappat i och med att inga egentliga undersökningar påbörjats omedelbart när kroppen hittades. Knarkspåret var det mest tilltalande, men det kunde inte uteslutas att det var ett politiskt mord, och det vore tjänstefel att inte också följa ett sådant spår. En aspekt talade möj-

ligtvis också för att det verkligen var ett politiskt mord; det faktum att mördarna så uppenbart försökt dölja Wilsons identitet. Ett snabbt rånmord, kanske oöverlagt, skulle knappast ha sett ut så. Att Wilsons kropp hittats i Christiania var suspekt i sig. Vad gjorde en amerikansk delegat på tjänsteärende där sent på kvällen? Måste det inte istället ha varit så att Wilson mördades någon annanstans, och att kroppen sedan dumpats i Christiania för att det hela skulle se ut som ett rånmord på öppen gata? Men när Henning tänkte på saken insåg han att även en sådan teori var väldigt bristfällig. Det vanställda ansiktet och det faktum att Wilson helt klart hade berövats sina egna kläder minskade ju uppenbart intrycket av rånmord, om det var det förövarna velat få det att framstå som. Men logik var inte per definition mördarens starka sida. Och om det inte rörde sig om ett professionellt dåd, utan om ett brott som utförts av en naiv militant miljögrupp, kunde paradoxerna fortsätta att staplas på varandra i det oändliga. För all del; en professionell kriminell organisation skulle naturligtvis också ha kunnat utföra det hela med inbyggda paradoxer, så att det skulle framstå som om någon väldigt oerfaren organisation låg bakom.

Medan Henning satt och försökte läsa in sig på vem Richard Wilson verkligen hade varit avbröts han av att Mads knackade på dörren. Den här gången var det tydligen inte mer bråttom än att Mads tog sig tid för lite normal hövlighet. Utan ett ord

la Mads upp det fullständiga obduktionsprotokollet på skrivbordet. Henning läste snabbt igenom dokumentet. Wilson hade avlidit vid niotiden, en timme innan kroppen påträffades i Christiania. Den egentliga dödsorsaken var svårbestämd, då kroppen hade tillförts en mängd yttre skador. Men med största sannolikhet hade Wilson kvävts. Både skador på halsen och inre skador orsakade av syrebrist talade för det.

Henning nickade. Han kände sig nöjd över beskedet. Om Wilson hade strypts skulle det mycket väl ha kunnat vara någon av amerikanens egna medarbetare som låg bakom. Vem annars skulle ha möjlighet att utföra ett sådant mord? Henning arbetade rutinmässigt med att föreställa sig troliga scenarier, för att ha något att utgå ifrån i det fortsatta utredningsarbetet. Så länge han inte blev för låst vid att det hade gått till på ett visst sätt kunde det underlätta arbetet. Men det var en balansgång. Uppenbara fakta fick inte förbises bara för att de inte passade in i en favoritteori. Den föreställning Henning nu gjorde upp för sig själv var att någon av Wilsons medarbetare färdats med honom i egen bil, strypt honom och sedan försökt göra honom oigenkännlig, för att till sist dumpa kroppen i Christiania. Det första att göra var därför att förhöra Wilsons medarbetare. De kunde väl få vakna i lugn och ro på sina hotellrum nästa morgon, men klockan åtta ville Henning ha in dem till polisstationen för förhör.

Rapporter från de patruller som var ute började trilla in. Henning bestämde sig för att kalla samman den lilla stab som fanns på kriminalavdelningen, för att gå igenom tillgängliga fakta. De samlades i bruna rummet. Sammanträdesrummet kallades så på grund av de tunga ekmöbler som präglade lokalen. Det stora sammanträdesbordet var överdimensionerat i förhållande till den lilla nattstaben. Henning tog plats vid högsätet, varvid Mads, Sören och de övriga satte sig på stolarna närmast honom. Bruna rummet var beläget mitt inne i byggnaden, så att man av säkerhetsskäl skulle slippa fönster. Rummet genomsöktes också rutinmässigt efter avlyssningsapparat, så att man skulle vara säkra på att enbart personer som vistades i rummet kunde höra det som sades. Vackra vårdagar tyckte Henning att det var utomordentligt trist att sätta sig i bruna rummet för längre sammanträden, helt avskärmat från sol och liv. Men en höstnatt som denna var det bara skönt att ha det ruggiga vädret på avstånd.

Nattens eftersökningar hade inte gett mycket resultat. Några vittnen som sett när kroppen dumpades hade man inte lyckats spåra, inte heller någon som uppmärksammat någon särskild incident vid Wilsons hotell. Det var hans närmaste medarbetare som rapporterat honom saknad när han inte hade kommit tillbaka till hotellet vid niotiden på kvällen. Genomsökningen av Wilsons rum visade inte heller något ovanligt. Om det nu inte kunde räknas som ovanligt att han så gott som helt hun-

nit tömma barskåpet på sprit, och dragit på sig en rejäl kostnad för porrkanaler. Något tecken på att våld skulle ha förekommit inne på hotellrummet fanns i alla fall inte. Henning fick en lista över Wilsons medarbetare, och begärde att samtliga skulle kallas in för förhör klockan åtta på morgonen. Att han själv skulle leda det fortsatta utredningsarbetet hade han bestämt sig för. Efter nattens jour fick det bli några timmars sömn och sedan direkt tillbaka i tjänst för att förhöra amerikanerna.

Klockan hade hunnit bli fem när de avslutade mötet. Henning gick tillbaka till sitt arbetsrum, stängde och låste dörren, drog för gardinerna och la sig på soffan som stod i ena hörnet. En liten pläd fick duga som täcke. Det hade den gjort många gånger förr, även om det brukade sluta med att han drog runt den mellan olika kroppsdelar, för att få lite värme där han frös som mest. Med resultat att han istället började frysa någon annanstans. Henning brukade inte använda väckarklocka, men funderade ett ögonblick på om det inte ändå var bäst att ställa en klocka på sju den här gången, för att verkligen komma upp i tid. Men han bestämde sig för att strunta i det, för att inte invagga kroppen i någon sorts falsk säkerhet. Bättre att upprätthålla goda vanor! Ett stilla regn föll utanför fönstret. Än skulle det vara mörkt några timmar, men staden höll på att vakna, och ljuden från olika morgonaktiviteter ute på gatorna gjorde att Henning hade svårt att komma till ro.

Nyheten om att Richard Wilson hade mördats i Köpenhamn var redan ute över hela världen. En sådan incident var omöjlig att hemlighålla, helt enkelt på grund av den win-win-situation som fanns för den journalist och den polis som stod på så god fot med varandra att de kunde prata om allt. Journalisten för att hon naturligtvis kom på plus hos redaktionschefen, efter att ha levererat ett sådant scoop. Polisen för att han fick en liten hacka för besväret. Men win-win betydde inte att det inte också fanns förlorare. Polisens efterspaningar riskerade att försvåras av att nyheten var ute, och Henning Sörensen hade kritik att vänta för det faktum att den amerikanska ambassaden inte fick beskedet direkt från polisen, utan omvägen via media.

Vid halv sex, dansk tid, hade nyheten först publicerats på Internet. Vid sex hade alla de större telegrambyråerna i Europa tagit upp det hela. Vid sju var det redan gårdagens nyhet hos samtliga större aktörer på den globala nyhetsmarknaden. Utsända reportrar på plats för att bevaka klimatförhandlingarna fick finna sig i att också beordras rapportera om mordet. Möjligtvis fick det den eventuella kopplingen mellan mordet och den pågående klimatkonferensen att beaktas ännu mer i rapporteringen. Och spekulationerna var redan i full gång. Richard Wilson hade åsamkat konferensen stora bekymmer genom att omedelbart inleda förhandlingarna med att konstatera att USA inte kunde acceptera några som helst bindande

krav. Förhoppningarna om att man i Köpenhamn skulle kunna ta konkreta steg för att gemensamt bromsa klimatförändringarna hade därför fått sig en rejäl knäck. Inte minst från EU:s förhandlingsgrupp hade kritiken varit vass, och i viss utsträckning riktats mot Wilson personligen. Många journalister visste vidare att berätta att Wilson hade tagit sin sedvanliga kvällspromenad på onsdagen, och kanske, kanske hade någon uppretad person då tagit tillfället i akt att ta amerikanen av daga. Vid det här laget var det få eller inga som dristade sig till att kasta fram hypoteser om att någon organisation skulle kunna tänkas ligga bakom. En enskild uppretad person som trodde sig göra världen en tjänst var en tillräckligt säljande ingress, och samtidigt tillräckligt anonym för att redaktionerna inte skulle riskera att dra på sig klagomål rörande brott mot några pressetiska regler.

Som många andra möttes Henning av nyheten omedelbart när han vaknade. Han hade gått raka vägen från soffan till kaffeautomaten i korridoren, därefter tillbaka till skrivbordslådorna för att få fram några kexchokladbitar, och sedan slagit på morgonnyheterna.

- Helvete, mumlade han för sig själv. Då är amerikanerna här när som helst.

Han lyssnade av telefonsvararen, och där var mycket riktigt

redan ett meddelande från den amerikanska ambassaden med begäran om ett informationsmöte. För att inte reta de amerikanska myndigheterna mer än nödvändigt ringde Henning omedelbart upp ambassaden, och lovade att komma dit klockan åtta för att ge dem nödvändig information om läget. Förhören med den amerikanska klimatdelegationens medarbetare fick skjutas upp en timme. Henning hoppades att det skulle vara tillräckligt.

Det var det inte. Från ambassadens sida nöjde man sig inte med information om läget. Man ville också veta hur processen under natten förlöpt, vilka misstänkta som fanns, och till sist få klartecken för amerikansk polis att överta ledningen över den fortsatta mordutredningen. Några sådana löften hade Henning vare sig mandat eller lust att ge. För att komma loss från ambassaden drog han till sist till med den vita lögnen att han skulle göra vad han kunde för att få de nödvändiga besluten fattade. Genom att i alla fall framställa amerikanernas önskemål till den högsta polisledningen kunde hans samvete tillfredställas. Det var vad han kunde göra. I varje fall tänkte han inte nedlåta sig till något mer än så.

Efter att ha känt sig nertryckt i skosulorna på ambassaden tyckte Henning att det var skönt att istället kunna gå in i rollen som förhørsledare, vara den som hade kommandot, den som kunde låta ett ogenerat förakt skina igenom fråge-

ställningarna. Henning var mycket rutinerad som förhørsledare, och det var hans talang att även få den mest råbarkade brottsling att erkänna sig skyldig som gjorde att han redan i unga år påbörjat en snabb vandring upp för karriärstegen. Redan som 40-åring var han nummer två i Köpenhamnskriminalens hierarki. Men de senaste tio åren hade han inte klättrat högre, och vid det här laget var han medveten om att han aldrig skulle bli nummer ett vid vare sig Köpenhamnspolisens kriminalavdelning eller någon annanstans. Han hade helt enkelt skaffat sig för många fiender inom organisationen, och fick därför finna sig i att sluta som tvåa, med vittring på förstaplatsen i form av de nätter han var jourhavande chef. Han hade därför sedan länge intalat sig själv att han inte *ville* avancera längre för att kunna ha kvar en fot ute på fältet. Till sist hade han upprepat lögnen så många gånger för sig själv att han hade börjat tro på den.

Trots att Henning var rutinerad som förhørsledare gav inte utfrågningen av deltagarna i den amerikanska klimatdelegationen särskilt mycket. Att Wilson tog kvällspromenader efter middagen uppgav samtliga var en vana så inrutad att ingen hade tagit någon särskild notis när han gick ut på onsdagskvällen. I en stad som Köpenhamn var det inte heller krav ställda på att livvakter hela tiden måste följa honom, även om de fanns på plats vid officiella förflyttningar mellan hotellet och konferensanläggningen. Angående Wilsons alkoholvanor

var det flera som menade att Wilson nog brukade ta sig en sängfösare efter middagen, men inte mer än så. Henning presade på om Wilson kunde tänkas ha tömt hela barskåpet själv, eller om han haft besök av ett festglatt gäng under dagen. Några av amerikanerna svarade i stil med att det var fullständigt uteslutet att barskåpet skulle ha tömts, vare sig av Wilson eller av besökare. Någon hävdade till och med att om barskåpet var tomt måste det bero på att hotellpersonalen inte hade fyllt på det innan Wilson flyttat in i rummet.

Den samstämmiga bilden gav Henning ett intryck av att det här var ett gäng som hade pratat sig samman om vad man skulle säga. Men en så stor konspiration var samtidigt svår att tänka sig, och Henning lyckades inte heller få fram minsta motiv till varför någon skulle vilja mörda Wilson. Möjligheter utan motiv stod i kontrast mot det motiv utan möjlighet som fanns i pressens teori om att det hela var ett klimatpolitiskt mord utfört av en ensam galning. För vilken ensam tillfällesmördare stryker sitt offer på öppen gata, för att sedan transportera honom därifrån, byta kläder på den döda kroppen och till sist dumpa kroppen långt ifrån brottsplatsen? En sådan process måste vara väl planerad. Men ingen i den amerikanska delegationen hade uttryckt någon förvåning över att Wilson påträffats i Christiania. ”Han var van att promenera” hade någon uttryckt det. Men, herregud, det var ju inte en kvällspromenad, utan en utflykt! Henning hade beordrat att samt-

liga bilar som den amerikanska delegationen hade till sitt förfogande skulle genomsökas. Men inte heller det gav något resultat. Den hantering som Wilsons kropp hade utsatts för kunde inte ha ägt rum utan att olika spår blev kvar, så med största sannolikhet hade ingen av de bilar som undersökts använts vid mordet. Det utslöt visserligen ingenting. Den som vet vad han gör i sådana här sammanhang använder inte bilar som han har någon som helst koppling till.

*

Det var en nedslagen skara delegater som samlades när förhandlingarna återupptogs på torsdagen. Sammanträdet inledes med en kort information om att Richard Wilson påträffats död kvällen innan. Som om det fanns någon i salen som inte redan visste det! Därefter hölls en tyst minut. Chefen för Saudiarabiens delegation, Muhammed al Saud, tittade ner i golvet i ett försök att dölja att han grät. Män i hans position fick helt enkelt inte gråta. Det spelade ingen roll att han under åren som ledare för den lilla saudiska delegationen kommit att lära känna Richard Wilson, om inte privat, så professionellt. När han nu tänkte på saken insåg han att han verkligen hade beundrat Richards sätt att argumentera, och att han i mycket tagit intryck av honom. Det skulle bli ett tomrum nu när Richard inte längre fanns, och Muhammed hann fundera över hur han skulle lägga upp sin egen dagordning, när han

inte längre hade Richard att förhålla sig till. Naturligtvis skulle amerikanerna snabbt ha en ersättare på plats. Men att lära känna nya människors sätt att resonera tog alltid tid. Och hade den amerikanska delegationen i övrigt ens kännedom om Richards strategi? Allt hade varit så hemligt. Muhammed hade gång efter annan fått bedyra för Richard att han för sin egen del inte förde vidare något av det de samtalade om. Den tysta minuten var över, och förmiddagens sejour kunde påbörjas.

Men långt ifrån alla hade följt uppmaningen att hedra Richard Wilson med en tyst minut. Inte minst tisslades och tasslades det i de konferensrum där journalister och andra åhörare kunde följa plenisalens förhandlingar i särskilda TV-monitorer. Bland åskådarna fanns representanter för många miljöorganisationer, som rest till Köpenhamn för att på olika sätt propagera för sina åsikter och förslag. En av dessa var Louisa Westin. I första hand hade hon åkt från Uppsala till Köpenhamn för att hjälpa till med förberedelserna för den stora demonstration som skulle gå av stapeln på måndag. Den gröna rörelsen runt om i Europa, och på en del andra håll i världen, trummade ihop personer som skulle invadera Köpenhamn för att visa delegaterna att det fanns en bred folkopinion som krävde att snabba och kraftfulla resultat uppnåddes. Mycket fanns som skulle arrangeras. Inte minst var det nödvändigt att ordna logi åt de tusentals ungdomar som inte hade råd att bo på hotell. Så många lediga hotellplatser fanns förstas inte heller. Tillresta

delegater, journalister och lobbyister hade redan intagit de flesta tillgängliga hotell i Köpenhamn. Runt 15 000 officiella besökare hade trots allt kommit för att på olika sätt följa eller delta i konferensen.

Louisa var 20 år, men hade redan lång erfarenhet av att administrera olika former av aktioner. Aktiv i den gröna rörelsen hade hon blivit redan som fjortonåring, och sedan dess hade hon hunnit vara med och arrangera demonstrationer mot både nya sopförbränningsanläggningar, nya motorvägar och palmoljeanvändning. Men sammandragningen i Köpenhamn var hennes klart största uppdrag hittills. Hennes uppgift var bland annat att ordna demonstrationstillstånd. Men det hade hon misslyckats med kapitalt. Uppgiften var helt enkelt hopplös, då hållningen hos den danska polisen var att inte medge någon typ av ordnad demonstration under konferensveckorna. Louisa hade svårt att förstå vitsen med ett sådant förhållnings-sätt. Resultatet skulle ju istället bara bli illegala, oordnade demonstrationer. Men de fick skylla sig själva.

Louisa hade också utrustats med en presslegitimation från sin organisationstidning, Nisse Hult, med uppgift att skriva en artikel om konferensen. Vid sidan av arbetet med de praktiska arrangemangen inför demonstrationen såg hon därför till att följa förhandlingarna så mycket som möjligt. Nu var hon glad över att ha legitimationen. De första dagarna hade hon

inte behövt visa den. Men säkerhetsnivån hade höjts väsentligt morgonen efter mordet, och samtliga som gick in i byggnaden tvingades inte bara att gå genom metalldetektorer, utan också att legitimera sig och påvisa giltiga skäl för att befinna sig i byggnaden.

Hennings gissning att det också skulle ställas krav på höjd säkerhet för konferensdeltagarna besannades. Den amerikanska delegationen ordnade snabbt med en förstärkning av egna livvakter. Men från flera andra länder, i första hand de som hade den amerikanska inställningen i klimatfrågan, kom önskemål om samordnad bevakning under ledning av dansk polis. Från justitiedepartementet gavs genast klartecken till detta. Att en amerikansk diplomat mördats på dansk mark var en tillräckligt svidande prestigeförlust. Nu gällde det att visa att landet hade förmåga att både lösa mordet och svara för en förhöjd säkerhetsnivå för övriga konferensdeltagare. Klar-tecken om att ge amerikansk polis befogenhet att överta ledningen över det fortsatta utredningsarbetet kom inte lika snabbt. Att hålla amerikanerna utanför var omöjligt, men in i det längsta hoppades man på att kunna involvera amerikansk polis under dansk ledning, eller i sämsta fall på likvärdiga villkor. CIA accepterade inte och frågan fick gå till högsta politiska instans för att nå ett avgörande. Men redan på fredagen hade påtryckningarna från Vita huset vuxit så stora att det var omöjligt att inte ge efter, trots att det nog egentligen stred

mot Schengenavtalet och riskerade att ses som en provokation av EU-medlemmar som inte var pro Amerika i alla avseenden. Uppgörelsen var dock den att dansk polis tills vidare stod för all information utåt, medan amerikansk polis skulle verka i kulisserna. Den politiska förhoppningen med detta var naturligtvis att det aldrig skulle uppdagas vilka eftergifter man gjorde till CIA. Men den mildaste benämning som kunde ges en sådan förhoppning var att den var naiv.

- Idioter, var Henning Sörensens ord när han fick beskedet och order att tillsammans med sina närmaste medarbetare inställa sig hos Howard Miller, CIA:s chef i Danmark.

Henning, Mads och Sören promenerade de få kvarteren till det hotell där CIA tills vidare skulle husera.

- Idioter, sa Henning återigen. Om man lämnar över ansvaret till amerikanerna måste man offentliggöra det också. Det är omöjligt att hålla det hemligt, det blir bara en massa rubriker om att vi är ryggradslösa krakar som ger efter utan att tordas medge det.

- Se det från den positiva sidan, sa Sören. Vi har inte fått fram något av värde själva än, och om amerikanerna har möjligheter som vi inte har är det ju en fördel om de kan hjälpa oss. Och går de också bet så slipper vi bära hela skammen själva.

Det var en strålande vacker decemberdag. Om inte almanackan så definitivt slog fast vilken månad det var hade man med lätthet kunnat tro att det var oktober.

- Otäckt med vädret, hoppas verkligen att klimatmötet leder till något, sa Mads för att få dem att prata om något annat än CIA.

- Otäckt? svarade Sören syrligt. Det är väl skönt om det blir lite varmare. Att få medelhavsvintrar i Köpenhamn är inget jag tackar nej till.

- Nej, kanske inte det. Men vill du ha medelhavssomrar också? Och en havsnivå en meter upp i staden? sa Mads upprört.

- Äsch, det är nog överdrivna hot, sa Sören.

- Knappast. Varför skulle FN kalla samman företrädare från hela världen om hoten var överdrivna? fortsatte Mads.

- Allmän hysteri, sa Sören.

- Ta det lugnt, avbröt Henning. Vi är framme nu.

Han nickade mot hotellet. De gick in i foajén, anmälde sig, och blev omhändertagna av två civilklädda poliser, som visade dem vägen till den svit där CIA:s ledning i Köpenhamn hade installerat sig.

Howard Miller presenterade sig och sina medarbetare, tre män och en kvinna, Anne Nielsen. Henning studsade till när han hörde det danskklingande namnet. Howard noterade hans re-

aktion och bekräftade att hon var danskätling. Det visade sig att hon dessutom behärskade danska bra. Howard bad Henning redogöra över utredningens slutsatser hittills, vilka misstankar som fanns och hur man ville lägga upp det fortsatta arbetet. Henning drog huvuddragen och förklarade vad Christiania var för sorts stadsdel, för att motivera varför den ena teori den danska polisen arbetade efter var att det var ett rån mord. Howard Miller visade att han inte var imponerad.

- En annan teori är att någon av Richard Wilsons medarbetare ligger bakom, sa Henning i utmanande ton.

Mads och Sören skruvade på sig. De hade båda hoppats att Henning inte skulle köra en allt för konfrontativ stil gentemot amerikanerna.

- Det är någon av de illegala organisationer som drar hit personer för massdemonstrationer som ligger bakom mordet, väste Howard trosvisst.

Henning såg skeptisk ut. Men Howard Miller lät sig inte provoceras ytterligare, utan började istället diktera upplägget för det fortsatta utredningsarbetet.

- Köpenhamspolisen kan fortsätta att utreda knarkspåret, men enbart det, och under överseende av Anne Nielsen. Det enda

ni behöver göra är att ge henne ett arbetsrum hos er. Hon sköter den fortsatta dialogen mellan oss, eftersom hon pratar danska. Vi övertar ansvaret för övriga delar av undersökningen, inklusive er så kallade misstanke om att gärningsmännen fanns bland Richard Wilsons medarbetare. Huvudspåret är dock att det är samma organisationer som planerar massdemonstrationer som ligger bakom mordet. Vi har kartlagt några av deras ledare. Åtminstone en av de personer som har försökt att få demonstrationstillstånd har bevistat konferensen. Vi arbetar för att ta in henne för förhör.

Miller avbröts i sin utläggning av att någon knackade på dörren. En CIA-agent släpptes in i rummet. Allas blickar riktades mot nykomlingen.

- Sir, al Quaida har tagit på sig mordet, sa han med lugn formell stämning.

Det blev knäpptyst i rummet ett ögonblick. Möjligtvis gick det att se en smula hoppfullhet både i Hennings och i Howards ögon. Om erkännandet var sant kunde övriga mordteorier överges, vilket i alla fall skulle kunna leda till ett friktionsfritt samarbete mellan danskarna och amerikanerna. Inget svetsar samman så som en gemensam fiende.

Nyheten om att al Quaida tog på sig mordet på Richard Wil-

son kablades snabbt ut över världen. En videofilm med Usama bin Laden var källan. Filmen visade bin Laden hålla en sva-
velosande predikan över amerikanska illdåd, sammanvävt med
några ord om de danska muhammedkarikatyrerna. Motivet
till att mörda just Richard Wilson framstod inte i hans tal,
men desto tydligare var det hot om fortsatta terrordåd som
avslutade inspelningen. Den amerikanska delegationen skulle
genast avbryta sitt deltagande i klimatkonferensen, annars ho-
tade al Quaida med att spränga konferensbyggnaden.

Hotet skapade omfattande diskussioner på alla nivåer. Om det
inte gick att garantera konferensdeltagarnas säkerhet var det
givetvis nödvändigt att omedelbart avbryta konferensen. Men
innan det gick att ta ett så drastiskt beslut var det viktigt att få
utrönt hur sannolikt det var att al Quaida verkligen låg bakom
mordet på Richard Wilson. Al Quaida var onekligen en ving-
klippt terroristorganisation i desperat behov av uppmärksam-
het för att kunna locka finansierare och anhängare.

Den enklaste utvägen, att den amerikanska delegationen
packade ihop för att fara hem, övervägdes inte alls. Som ny
chefsförhandlare hade Wilsons närmaste medarbetare, Jane
Johnson, utsetts. Hon tänkte inte sjabbla bort detta plötsliga
kliv i diplomatkarriären genom att avbryta det amerikanska
deltagandet i konferensen på grund av hot från en galen terro-
rist. För att få slut på alla spekulationer kallade hon genast till

presskonferens, för att presentera sig som Wilsons efterträ-
dare, och för att deklarerat att USA inte drog sig ur några för-
handlingar på grund av al Quaidas hot. Ett stort uppbåd av
journalister kom till presskonferensen. På grund av de omfat-
tande säkerhetsrutiner som nu bedömdes som nödvändiga
dröjde det till en halvtimme efter utsatt tid innan presskonfe-
rensen kunde påbörjas.

- Välkomna hit. Jag hoppas att ni ursäktar den rigorösa säker-
hetskontrollen. Den är för er skull likväl som för vår. Mitt
namn är Jane Johnson, och jag är utsedd av mitt lands reger-
ing till att efterträda Richard Wilson som chef för den ameri-
kanska delegationen vid klimatförhandlingarna. Vi kommer
inte att ge efter för terroristernas krav på oss att avbryta delta-
gandet vid konferensen.

- Är ni inte oroliga för er säkerhet? frågade någon journalist.

- Inte det minsta. Tvärt om. Eftersom vi är medvetna om de
hot som riktas mot oss har vi skärpt säkerhetsbevakningen.
Den är värdig en president på besök i fiendeland.

- Men tar ni ingen hänsyn till övriga länders delegater? Al
Quaida har ju hotat med allmänna terrordåd om ni inte reser
hem, undrade en annan journalist.

- Att falla till föga för terroristers hot är inte att visa hänsyn.
Det ger bara terroristerna manöverutrymme att utöka sin
terror. Jag är övertygad om att CIA snarast kommer att ha
oskadliggjort alla al Quaida-terrorister som finns i Köpen-

hamn. Det är bara en tidsfråga.

- CIA, säger du. Är CIA inkopplat?

- Det utgår jag ifrån. Men jag är här för att sköta de politiska överläggningarna i klimatfrågan. Polisiära frågor får ni rikta till dem det berör.

- Vilka konsekvenser får det när du nu tar över efter Wilson?

- Inga. Den amerikanska klimatpolitiken ligger fast.

- Inte någon mjukare linje?

- Snarare hårdare. Mordet på Wilson visar vilka fiender demokratin har. Det kan enbart mötas med en tydligare politik. Allt som riskerar att uppfattas som eftergifter åt mördarna skulle leda till en negativ spiral med accentuerad politisk terrorism. Och det kan ett fredssträvande land som USA aldrig acceptera.

Den första att möta det Jane Johnson kallade tydligare politik var Muhammed al Saud. Han hade bokat in ett möte med henne morgonen efter att hon officiellt tagit över efter Wilson. Han kom till hennes hotell innan det var dags för de båda att bege sig till konferensen. Muhammed hade tänkt sig ett samtal mellan fyra ögon, på samma sätt som han tidigare haft enskilda överläggningar med Richard Wilson. Han kände sig därför allt annat än tillfreds med att det stod en beväpnad livvakt vid Janes dörr som kunde höra allt de pratade om. Han frågade hövligt om livvakten kunde lämna rummet. Jane skratade till och gjorde klart för Muhammed att det inte var tal om

att skicka ut livvakten, men att han inte behövde ta det personligt. Genom att inte lita på någon pekades inte heller någon ut som särskilt opålitlig. Muhammed hade svårt att tro det. Att vara eller se ut som en arab i Europa innebar alltid att man hade misstänksamma blickar riktade mot sig. I synnerhet i tider när al Quaida var i hetluften. Jane försökte bjuda på lite kaffe eller té. Muhammed tordes inte tacka nej, även om han var ute efter äkta förtrogenhet, inte artighetsfraser.

- Mitt huvudsyfte till att vilja träffa dig är för att fråga ifall den dagordning jag och Richard kom överens om ligger fast, försökte Muhammed lite trevande.

- Jag vet inte vad det är för dagordning du syftar på. Men ja, om du syftar på den amerikanska politiken ligger den fast.

Muhammed skruvade på sig. Han kände sig väldigt obekvämt med Jane Johnson och hennes närvarande livvakt. Wilson hade sagt att deras gemensamma plan måste hållas strikt hemlig. Kom den ut skulle allt omintetgöras. Men nu var Wilson död, och var det så att Johnson inte kände till planen, eller i vilket fall inte tänkte verkställa den, fanns ingen anledning att fortsätta tassa som katten kring het gröt.

- Att den amerikanska politiken ligger fast förstår jag utomordentligt väl, sa Muhammed. Men det jag undrar över är om det kommer att göras någon kovändning under konferensen

av den amerikanska delegationen, på det sätt som Wilson gjort upp med oss om?

Nu var det Jane som skruvade på sig. Att hon inte anat att det inte bara var av artighetsskäl som Muhammed hade velat träffa henne! Hon kände att hon blev högröd i ansiktet. Vad visste saudiern egentligen? Kanske mer än vad hon själv kände till?

- Det kommer verkligen inte att ske, sa hon. Jag vet inte vad du talar om för löften från Wilsons sida. Jag har att följa att min regerings intressen tas till vara på bästa sätt, och jag kommer att hålla en tydlig linje för att klara det. Inget annat är aktuellt.

- Ja. Tack, då har jag klart besked. Vi kanske måste bege oss av om vi ska hinna i tid till dagens förhandlingar?

- Det har du rätt i. Tack för att du tog dig tid att komma hit. Det är angenämt att kunna lära känna andra länders representanter lite bättre.

Båda försökte skaka av sig den känsla av obehag som samtalet medfört. Men det var svårt innan de vidtagit de åtgärder som uppenbarligen måste till efter vad de nu fått veta.

- Och jag tycker absolut att du måste se till att stärka bevakningen kring din egen person, sa Jane. Du är en lika enkel måltavla som Richard var. Oavsett om det är al Quaida eller

någon annan organisation som får för sig något.

Bland de personer som kom för att lyssna till dagens förhandlingar fanns Louisa Westin. Hon lämnade fram sin presslegitimation vid säkerhetskontrollen, men fick inte tillbaka den. Säkerhetsvakten kollade först snabbt på sin dator, tittade på Louisa och hennes legitimation, och granskade sedan databasen en extra gång. Plötsligt kallade han till sig en kollega. Louisa hann knappt reagera innan den andra säkerhetsvakten tog tag i henne och förde bort henne till ett litet rum.

- Vad är det frågan om, halvskrek Louisa.

- Det vet du nog. Polis är tillkallad. Du får sitta här tills de kommer, svarade vakten.

Några personer i närheten följde det hela halvintresserat, men insläppet i konferensanläggningen fortsatte som om ingenting hade hänt. Louisa visiterades snabbt. Inga vapen hittades, inte heller något annat som vakten ansåg att han behövde plocka av flickan. Inte ens en mobiltelefon.

Anne Nielsen hade installerat sig hos Köpenhamnspolisen och gett order om att Henning skulle fortsätta att utreda knarkspåret oavsett vad Usama bin Laden sagt på inspelningen. Men det var svårt för Henning att motivera sig själv och kollegorna till att hitta greppen för det fortsatta utredningsarbetet.

Inte nog med att han hade blivit försedd med en överrock i form av Nielsen. Jane Johsons uttalanden om CIA vid presskonferensen hade dessutom fått i stort sett alla danska nyhetsredaktioner att krysta fram rubriker som skulle täckas upp med någon sorts innehåll. Henning hade själv fått en lång rad telefonsamtal från journalister som ville veta i vilken mån CIA opererade på danskt territorium. Henning hade valt att försöka glida undan, och svarat att CIA hade kontinuerlig jakt på terroristgrupper som al Quaida, och med tanke på omständigheterna var det bara naturligt att utgå ifrån att CIA nu undersökte om det fanns någon koppling mellan al Quaida och mordet på Wilson. Följdfrågor om detta innebar att Köpenhamnspolisen la allt övrigt utredningsarbete åt sidan var lättare för Henning att besvara, med en standardfras om att så länge ingen mördare var anhållen, häktad och dömd fortsatte spaningarna med full kraft.

Strax före lunch kallade Anne in Henning till det lilla rum hon tagit i anspråk. Henning hade först erbjudit henne sitt eget arbetsrum. Antingen kunde hon disponera det själv, eller så kunde de dela på rummet. Det var det tillräckligt stort för. Men Anne hade menat att det skulle väcka för mycket uppmärksamhet. Det var trots allt en liten begränsad krets som skulle ha kännedom om på vilket sätt CIA var inkopplat, och då var det dumt att skapa en massa spekulationer genom ett så iögonfallande arrangemang. Istället nöjde sig Anne med ett

litet undanskynt rum, som utrustats med dator och telefon för tillfälliga besökare i behov av ett arbetsrum. Officiellt hette det att Anne var utredningsassistent. Hennings attityd gentemot Anne hade helt klart ändrats när hon avstod den pompa och ståt som hans eget rum ändå utstrålade. På det personliga planet hade han inget emot att samarbeta med just Anne. Det var CIA:s inblandning som sådan som han hade svårt att acceptera. Henning stängde dörren och slog sig ner på den stol som fanns ledig i det lilla rummet.

- Vi har gripit en av miljöorganisationernas ledare. En ung svenska. Hon hålls för närvarande arresterad i konferensbyggnaden. Se till att hon hämtas in hit till förhör. Vi vill förhöra henne först, sedan kan ni göra det, sa Anne så snart Henning hade satt sig.

Henning nickade, samtidigt som han funderade på innebörden av det Anne sagt.

- CIA vill att den danska polisen inte bara fokuserar på ert så kallade knarkspår, men nu gör razzior mot de massförläggningar som demonstranterna använder och arresterar några personer.

- Varför det? undrade Henning förvånat.

- Vi behöver förhöra ytterligare personer för att kunna avgöra trovärdigheten i svaren från den person vi gripit. Men det

finns också ett annat skäl.

- Och det är?

- Vi har gått igenom flygbolagens listor över personer som kommit in i landet den senaste månaden och lyckats spåra att två al Quaida-terrorister kom till Danmark ett par dagar innan konferensen började. Och i alla fall en av dem lämnade landet igen dagen efter mordet på Richard Wilson. Vi var tveksamma till om al Quaida-spåret verkligen var intressant, men nu är all sådan tveksamhet bortsopad. Al Quaida är prioritet ett för oss. För att lyckas gripa den person som ännu misstänks befinna sig i Köpenhamn vill vi invagga honom i falsk säkerhet genom att få medialt fokus på demonstranterna. Er uppgift blir att tydligt deklarerat att demonstrantspåret har högsta prioritet, att utredningsarbetet visar att al Quaida enbart försökt få uppmärksamhet genom att ta på sig mordet. Det faktum att det dröjde så länge innan bin Laden gjorde sina uttalanden kan du använda som stödande argument.

- Du kan inte mena allvar!

Henning stirrade på Anne. Han hoppades innerligt att det hela bara var ett dumt skämt. Men han visste att så naturligtvis inte var fallet.

- Jag beklagar, sa Anne. Det gör jag verkligen. Jag följer bara order. Jag förstår att det känns olustigt att inrikta arbetet mot något man inte tror fullt ut på. Men jag är övertygad om att ni

faktiskt gör saken en tjänst genom att agera på det sättet.

- Det har jag svårt att tro. Inte sjutton är en al Quaida-man så oförsiktig att han gör sig till en enkel måltavla, enbart för att någon annan plötsligt misstänks för det mord han har tagit på sig, sa Henning irriterat.

- Nej, men...

- Nej, när al Quaida väl tog på sig mordet visste de väl vad det skulle innebära i form av risker. Och vad säger att han ens är kvar i Köpenhamn. Det finns andra sätt än flyg för att ta sig ur landet. En bil över bron, och vips är han i Sverige.

- Ja, men vi måste...

- Vad ni gör är att låsa upp er själva på al Quaida-spåret, och oss på demonstrantspåret. Tänk om det i själva verket är amerikaner som ligger bakom mordet?

- Du kan inte gärna tro på en sådan teori själv!

- Jag håller alla dörrar öppna tills det är solklart att de kan stängas. Bevisa att inte någon i den amerikanska delegationen varit inblandad, så ska jag omedelbart sluta komma med sådana antydningar.

Henning kände sig bättre till mods nu när han hade sagt sitt hjärtas mening. Anne gav honom en vädjande blick. Henning kapitulerade.

- Ja. Jag lyder order. Inte för att jag tror på idén. Men för att jag är lojal. Än så länge.

- Tack. Jag vet att jag kan lita på dig. Jag rapporterar inte heller vidare något av vårt samtal, utan enbart att ni med full kraft går in för det vi är överens om.

- Något annat jag behöver veta?

- Nej. Bara att jag litar på dig och har fullt förtroende för dig.

Henning lämnade rummet och kallade samman staben till möte i bruna rummet. Han fick lita till att hans egen karisma skapade någon sorts känsla av att det var viktigt att genomföra de razzior han skulle ge order om, trots att han egentligen ansåg att det var utomordentligt korkat.

Louisa Westin hade fått vänta ett par timmar innan hon hämtades av två danska poliser. Under tiden som hon satt inlåst malde funderingarna i huvudet runt runt. Vad var det egentligen frågan om? Hennes första tanke var att polisen hade fått reda på att demonstrationerna skulle genomföras illegalt. Med så många inblandade vore det inte så underligt om det hade läckt till polisen att man planerade att genomföra illegala massdemonstrationer. Men efter hand gnagde det till i henne att det kanske var något med mordet på amerikanen som gjorde att hon satt där hon satt.

När poliserna kom försökte hon föra så mycket liv som möjligt, utan att för den skull riskera att göra sig skyldig till motstånd mot myndighetsutövning. Avsikten var att dra till sig

uppmärksamhet av personer runt omkring. Hennes strategi lyckades. Både journalister och andra miljöaktivister såg att hon fördes bort av polis. Om det var en lyckad strategi var en annan fråga. Det var lätt att bli dömd på förhand i media om man betedde sig på ett sätt som uppfattades konstigt.

Louisa fördes in till förhör. Djungeltelegrafens gick samtidigt snabbt bland tillresta demonstranter. Snart var det allmänt känt bland aktivisterna att en av dem som organiserade demonstrationerna hade gripits, vilket skapade en del oro. Louisa förhördes först av amerikanerna. De ville ha en lista på toppnamn inom de organisationer som Louisa var involverad i. Louisa vägrade först, men fick veta att om hon inte var samarbetsvillig skulle hon bara göra livet svårt för sig själv. Hon var hungrig och törstig och orkade till sist inte stå emot de aggressiva frågorna, utan greppade pennan hon fått och skrev ner namn på några personer som hon arbetat tillsammans med. Poliserna övergick till att fråga om vad hon gjort i konferensbyggnaden, vad hon gjort under mordnatten och om planeringen inför demonstrationen. Mordnatten? Louisa försökte dra sig till minnes vad hon kunde tänkas ha gjort.

- Vi gjorde banderoller och plakat på kvällen, sedan gick jag och la mig för att orka upp till konferensen nästa dag. Jag lyssnar av förhandlingarna för att skriva en artikel om hela konferensen.

Amerikanerna pressade henne hårdare, kallade henne mördarhund, påstod att hon ljög, att det fanns bevis för att hon var involverad i mordet och att hennes enda chans att mildra straffet var att genast erkänna och peka ut samtliga medskyldiga. Louisa skakade av gråt. Plötsligt blev de vänligare i tonen, tackade henne för att hon varit så medgörlig med listan över personer, och undrade om hon hade något att tillägga som var viktigt, att de verkligen skulle uppskatta att få förhöret avslutat för att kunna gå vidare med att hitta ansvariga personer. Louisa skakade på huvudet. Något att tillägga? Vad hade hon ställt till med? Skulle de utsätta alla personer på hennes lista för samma sak som hon själv hade utsatts för?

Amerikanerna lämnade henne. Men hon blev inte ensam länge. Efter några minuter kom Henning in i cellen istället. Han försökte le mot sin fånge och frågade hur det var fatt, om hon behövde något att äta eller dricka.

- Ja tack. Vem är du? frågade Louisa, tacksam över att höra danska istället för engelska.

- Dansk polis. När du orkar skulle jag vilja fråga dig några saker också. Jag är framförallt nyfiken på varför amerikanerna tagit dig och vad de har frågat dig om.

Louisa nickade och sa med låg röst att det orkade hon prata om på en gång.

- Jag fixar lite att äta åt dig först, svarade Henning och lämnade cellen.

En liten stund senare var han tillbaka med en macka och en flaska juice. Louisa tog tacksamt emot mackan. Egentligen var hon vegan. Men när den danska polisen nu var snäll och gav henne en skinksmörgås åt hon upp den. Dels var hon rejält hungrig. Så mycket frukost hade det inte blivit, och vid det här laget borde hon ha ätit lunch för länge sedan. Dels ville hon inte utmana ödet genom att tacka nej till mackan. Vem visste när hon skulle få mat igen och om den danska polisen skulle bli extra misstänksam mot henne om hon sa att hon inte åt kött?

När hon hade ätit och druckit klart frågade Henning återigen om hon orkade med ytterligare ett förhör. Louisa bedyrade att det orkade hon nu när hon fått sig lite till livs. Hon försökte svara så gott hon kunde på Hennings frågor om hur det hade gått till när hon gripits och vad de amerikanska poliserna hade varit intresserade av. Henning rundade av förhöret med sammanfattningen att han uppfattat att Louisa stått bakom en demonstrationstillståndsansökan, och att det var det som gjort att hennes namn dykt upp i registret över personer som skulle stoppas från att komma in i konferensbyggnaden. Vidare stod klart att Louisa deltog i planeringen inför att genomföra massdemonstrationer trots att man inte hade fått

tillstånd. Även om det inte hade visats ha någon koppling till mordet underströk Henning att det var graverande nog att bryta mot ordningsstadgan. Henning pratade med formell auktoritär röst, men blev plötsligt mer lågmäld och personlig.

- Det vore väldigt bra om de olagliga demonstrationerna kunde stoppas. Skulle du kunna ordna det om du får ringa några telefonsamtal?

- Men det är viktiga demonstrationer. Vi måste visa att folket kräver åtgärder mot klimatförändringarna. Att politikerna inte får fega ur. Vi är här för att stötta politikerna att ta radikala beslut. Inget annat.

- Allt har sin tid. Just nu är det inget bra tillfälle att göra sig till föremål för mordmisstankar genom illegal verksamhet. Skulle du kunna stoppa demonstrationerna?

- Får jag tänka på saken?

- En liten stund. Men det är bråttom att få ut information om att demonstrationerna är avblåsta.

- Varför det?

- Det kan jag inte säga. Men det kommer att bli ett stort mediedrev mot er. Jag är övertygad om att ni kommer att pekas ut som mördare.

- Det har rest hit folk från hela Europa. Att få dem att avstå ifrån det de har kommit hit för att göra blir ganska svårt. Får jag ringa och rådgöra med några vänner?

Henning tittade besvärat ner i golvet. Han insåg att hans samtal med Louisa var ett klart övertramp, eller i alla fall skulle uppfattas så av amerikanerna.

- Vi måste nog tänka över situationen i lugn och ro båda två, svarade Henning långsamt. Du är inte anhållen av dansk polis i första hand, men vi svarar för bevakningen av dig. Jag har nog sagt för mycket, och är tacksam om du inte för det vidare. Om du känner att du vill försöka avblåsa demonstrationerna får du ringa. Men ett allmänt resonering med andra leder ofelbart till ryktesspridningar. Du kan väl fundera på det, så kommer jag tillbaka till dig om en stund.

Henning lämnade cellen och tog hissen upp från häktet. Som barn hade han en gång fastnat i en hiss och blivit sittande flera timmar innan felet gick att avhjälpa. Sedan dess kände han alltid ett visst obehag när han åkte hiss, och för att hantera känslorna försökte han tänka på något annat. Men den här gången blev det inte just några mer angenäma tankar. Istället började han grubbla över varför han aldrig slutade försätta sig i problematiska situationer genom att prata först och tänka sedan. Om det han sagt till Louisa kom ut hade han försatt sig i en mycket svår situation. Och det var inte första gången han befann sig ute på gungfly på grund av att han pratade om saker utan att först ha funderat över konsekvenserna. Varje gång bestämde han sig för att sluta improvisera så mycket, inte både

vilja äta kakan och ha den kvar. Men det tycktes som om han med åren istället improviserade mer och mer. Kanske för att han i praktiken så många gånger hade lyckats med konststycket att faktiskt både äta kakan och ha den kvar. Hissen var framme och någon mer tid att fundera över den diskussion han inlett med Louisa Westin blev det inte. Sören Sarvig kom genast fram till honom för att berätta att ännu en delegat hade påträffats mördad. Nu var det uppenbart att det inte handlade om slumpmässiga dåd, utan om politiska mord.

Plenardiskussionen under eftermiddagen hade varit dramatisk. Jane Johnson hade hållit ett anförande där huvudpoängen var att klimatet ständigt förändrades av helt naturliga orsaker. Hon menade att den ökning av medeltemperaturen som nu så tydligt gick att visa inte var unik, utan att det tvärt om gått att påvisa att liknande förändringar skett många gånger under världshistorien. Hennes slutsats var att det vore vansinne att på fullständigt ovetenskapliga grunder vidta panikåtgärder som skulle resultera i sänkt välfärd. USA kunde därför inte på några villkor ställa sig bakom juridiskt bindande beslut om sänkta koldioxidutsläpp. Flera av de åskådare som fanns vid monitorer i seminarierummen visade öppet sin avsky mot Johnsons åsikter, och några blev tillrättavisade av ordningsvakter. Ett par yngre killar kördes till och med ut. Känslouttryck fick absolut inte förekomma hos publiken! Inne i kongresshallen ville flera delegater bemöta Johnsons inlägg,

och mötesordföranden fick anstränga sig för att hålla ordning på konferensdeltagarna. För egen del lämnade Jane Johnson mötet omedelbart efter att hon hade avslutat sitt anförande. Hon hade sagt det hon skulle säga och demonstrerade att hon inte var öppen för vidare diskussion. Hennes chaufför hjälpte henne till bilen, tillsammans med två livvakter, för en snabb transport tillbaka till hotellet. Livvakterna följde med henne upp i hissen, men hon bad dem att vänta ute i korridoren. Samtidigt som hon kom in i hotellrummet blev hon varse att en man satt på hennes säng.

Även Muhammed al Saud hade lämnat konferensanläggningen. En person som han inte kände hade stuckit till honom ett meddelande om att snabbt bege sig till sitt hotellrum för att få vidare information om hur de skulle gå vidare med planen nu när Richard Wilson avlidit. Muhammed drog en suck av lättnad. Det innebar att han i alla fall fortfarande hade allierade. Han skulle hålla sitt anförande senare under eftermiddagen, så det var brådskande. Men han skulle hinna till hotellet och tillbaka om han skyndade sig. Han förklarade kort för sin grupp att han måste iväg en snabbis, men snart skulle vara tillbaka. Hans hotell låg i närheten, så han bestämde sig för att promenera. Det var fullt folkvimmel på gatan, så någon risk för överfall kunde han inte se. Wilson hade väl varit ute mitt i natten? Det var en helt annan sak. Väl inne i hotellbyggnaden kände Muhammed ett visst obehag. Han gick fram till disken.

- Har det varit någon här och sökt mig? frågade han.
- Nej. Det har varit helt tomt här hela dagen.

Muhammed tog hissen upp till sin våning, gick med obestämda steg till dörren och öppnade den med en känsla av att han inte borde ha begett sig till hotellet ensam. I samma ögonblick som han steg in i rummet kände han en hand för sin mun, och minuten senare var han strypt.

Det var städerskan som hittade honom, och polisen var snabbt på plats. Ungefär samtidigt samlade Henning staben i bruna rummet. Han ville gärna strunta i att informera Anne Nielsen om mötet. Men det var inget klokt alternativ att dra på sig kritik för att börja köra solo, när det var just vad han hade börjat göra under förhöret med Westin.

Mötet gick snabbt. Mads hade sammanställt de uppgifter som fanns tillgängliga om al Saud.

- Han lämnade konferensen strax efter lunch. Vi undersöker vilka personer som har sett honom i samband med det för att kunna förhöra dem. Den preliminära uppgiften är att al Saud tycks ha fått ett meddelande om att skynda sig tillbaka till hotellet. Han var bekant med Wilson personligen, och de förde en gemensam politisk linje.

- En linje som de uppenbarligen har fått plikta för med sina

liv, flikade Sören in. Men vi har lokaliserat var flera av ledarna för aktivisterna som kommit hit för att störa konferensen huserar. Jag kan ge lite information om den razzia vi genomför i natt, om Mads är klar med sin rapport.

Mads nickade, och Sören drog planeringen inför det stora tillslag som skulle göras mot en gymnasieskola där ett hundratal demonstranter ordnat så att de kunde sova i gymnastiksalen. För att få maximalt genomslag skulle man invänta att ungdomarna, för det var i första hand personer under trettio, återvänt till sitt natthärbärge för att lägga sig. Personer som gjorde motstånd skulle gripas, anhållna för motstånd mot myndighetsutövning, alternativt våld.

Det var inte bara Sören Sarvig som var snabb med att peka ut vilken krets mördaren befann sig i. Uppgiften om att en miljöaktivist gripits på konferensanläggningen hade nått media under förmiddagen. När al Saud sedan hittats mördad var det många redaktioner som snabbt spann på tråden att de båda morden hängde ihop, och att det därför knappast kunde vara en ensam galnings verk, utan måste ha arrangerats av en kraftfull organisation – sannolikt någon av de miljögrupper som dragit demonstranter från när och fjärran till Köpenhamn. Att polisen hade gripit en miljöaktivist bevisade saken! Al Quaida hade uppenbarligen inget med saken att göra. Det sågs som fullständigt otänkbart att en saudier mördades av al Quaida,

och det faktum att det hade tagit så lång tid innan organisationen tagit på sig mordet på Wilson pekade också på att man helt enkelt bara tagit tillfället i akt att få uppmärksamhet, genom att ta på sig skulden för ett dåd man egentligen inte hade med att göra.

Så snart det var känt att al Saud var död höll konferenspresidiet ett krismöte och beslutade att avbryta konferensen för dagen. Många företrädare för oljenationer krävde samtidigt att dansk polis omedelbart arrangerade med personliga livvakter. Annars hotade de att avbryta sitt deltagande i konferensen och åka hem, med den självklara argumentationen att det inte var acceptabelt att förhandla vidare om man riskerade att mördas om man framförde ”fel” åsikt. Att fortsätta konferensen utan så viktiga aktörers deltagande vore meningslöst. Presidiet höll ytterligare ett krismöte, men lyckades inte enas kring något gemensamt ställningstagande. Ståndpunkten blev istället att förhandlingarna skulle ajourneras och återupptas på måndagen, för definitivt beslut om konferensen skulle avbrytas eller inte.

Ett par av Louisas svenska vänner, Simon och Lina, hade ätit middag på en billig restaurang och var på väg tillbaka till den gymnastiksal där många av de svenska demonstranterna hade fått tillåtelse att sova. Plötsligt ringde Linas mobiltelefon.

- Hej, det är Louisa.

- Louisa!? Hur är det med dig? Ringer du från häktet?

- Ja. Det är bra med mig, men jag har ett brådskande meddelande. Försök att avbryta demonstrationerna. Vi kommer att pekas ut som mördare.

- Vi är redan utpekade som skyldiga. Så gott som varenda nyhetssight trummar på om att det är vi som har mördat Wilson och al Saud som hämnd för att de har saboterat globala klimatuppgörelser.

- Vilken al Saud?

- Har du inte fått veta det? Det är tydligen en representant för Saudiarabien som har mördats, sa Lina.

- Du. De säger att jag inte får prata längre med dig. Försök att avbryta demonstrationerna. Hej.

Lina tittade på Simon.

- Var det verkligen Louisa? Vad sa hon? frågade Simon.

Lina nickade och berättade vad Louisa hade sagt.

- De djävlar. Fan vilken oschysst taktik, utbrast Simon.

- Vadå?

- Fattar du inte? Först får vi inte demonstrationstillstånd. När polisen inser att vi tänker genomföra demonstrationerna i alla fall syr de in Louisa och sprider ut att vi ligger bakom mor-

den, för att få oss att ställa in demonstrationerna. De har bergis torterat Louisa för att få henne att ringa och säga en sådan sak.

- Nej, det är omöjligt, hon lät OK, sa Lina.
- Någon sorts hjärntvätt.
- Hur ska vi göra då? Ska vi ta upp det med de andra?
- Nej. Inte en chans. Vi kan inte avbryta demonstrationerna. På måndag drar vi igång. Det skulle inte förvåna mig om konferensen avbryts, så ska vi ha något som helst genomslag är det nu eller aldrig.

Henning hade lekt med tanken att låta Louisa meddela sin vän att en razzia var på gång. Men att inte bara motarbeta amerikanerna, utan också den danska polisen, tog emot. Om polisen mötte förberedda aktivister skulle det dessutom väcka starka misstankar om att någon hade läckt information om razzian. När Henning sedan togs på sängen av att Louisa fick information som hon rimligtvis inte borde få, fick han kalla fötter och bad Louisa att omedelbart avsluta samtalet. Till hans glädje trilskades hon inte, och kommenterade inte ens det hon hade fått veta om mordet på al Saud.

- Jag hoppas att de lyssnar på dig och ställer in alla massdemonstrationer. Och jag förutsätter att allt det här stannar mellan oss.

Louisa nickade. Henning lämnade henne för natten och fick hjälp ut genom celldörren av en vakt. Ett ögonblick hade han övervägt att stanna en stund för att fråga Louisa lite mer om mentaliteten hos alla de som rest till Köpenhamn för att demonstrera. Vad det var som drev dem, hur de tänkte. För polisen var massdemonstrationer ett elände, och demonstranter sågs inte som personer. Snarare som ansiktslösa objekt. Henning kände att Louisa verkligen hade gett demonstranterna ett mänskligt ansikte, och han kunde inte annat än sympatisera med henne. Hon agerade för en åsikt som han i princip delade, och gjorde det utifrån de analyser hon och hennes vänner gjort. Även om han kunde tycka att det var naivt att tro att makthavare från olika länder skulle ta intryck av demonstrationer, så gick det inte att avfärda som helt irrationellt. Demonstranterna följde en logik, och att Louisa dessutom var utpräglat samarbetsinriktad gjorde att Henning kände att han omedelbart kunde avskriva henne som delaktig i några som helst mord. Han tyckte helt enkelt bra om henne och det hon stod för.

Simon och Lina kom fram till gymnastiksalen. Det rådde en förvirrad stämning bland aktivisterna. En och annan hade uttryckt annat än sorg när Wilson mördades, vilket gjorde det extra obehagligt att nu utpekas som mördare. Vid ingången till gymnastiksalen satt några ungdomar och rökte. Lina fnös när hon och Simon trängde sig förbi.

- Så himla onödigt, snäste hon tyst.
- Vadå? frågade Simon.
- Röka. Jag menar, kan man verkligen ha förstått vad klimatfrågan handlar om när man vägrar att ändra sin egen livsstil ens med en så simpel sak som att sluta röka. Jag blir så oerhört trött på skenheligheten.
- Fast det är kanske inte så lätt att sluta röka, försökte Simon.
- Klarar man inte det tycker jag inte heller man har så mycket trovärdighet i att kritisera andra. Eller ta alla jepparna som käkar hamburgare och dricker coca cola. Fattar de inte att de bara gynnar systemet som vi försöker kritisera?
- Om det bara vore de som lever som de lär som deltar i protesterna blir ni inte många kvar. Var glad att även personer som inte är perfekta ansluter till demonstrationerna, sa Simon irriterat.
- Ja, det är väl bra att de ansluter. Men det vore ännu bättre om de tänkte över sitt eget beteende lite också.
- Du, det är en del som säger samma sak om dig, fortsatte Simon triumferande.
- Vad menar du?
- Igår kväll var den minst en kille som klagade på vitlöksstanken, och sa något i stil med att det var hänsynslöst att kaka en massa vitlök när man skulle dela sovsal med så många. Det var dig han syftade på, och du måste ju ha märkt när han flyttade till andra änden av salen.
- Nej. Du bara hittar på.

- Nej, det gör jag inte. Och kvällen innan det var det många som var oerhört lack när du och Sten envisades med att spela era himla låtar hela natten.
- Vi spelade inte hela natten.
- Nej, men långt efter att de flesta hade lagt sig för att försöka sova. Hur hänsynsfullt var det på en skala?
- Du måste väl ändå tycka att det är skillnad på att spela gitarr och att röka. Musik är inte destruktivt.
- Jo, om man är trött och vill sova. Då är det djävligt jobbigt att höra någon harva gitarr.
- Det var andra än vi som sjöng och höll på. Förresten hade det väl bara varit att säga till i så fall.
- Visst. Som du säger till dem som röker?

De kom fram till sina sovsäckar och liggunderlaget. Simon hade inte tagit med sig något eget liggunderlag, för att få en naturlig chans att dela liggunderlag med Lina. Knepet hade fungerat de två tidigare nätterna. Men nu verkade Lina uppörd. Utan ett ord rotade hon fram sin tandborste ur rygg-säcken och drog iväg mot toaletterna. Simon satte sig ner och funderade. Han ångrade att han hade varit så hård mot Lina. Det blev alltid så att han riktade taggarna utåt när han var orolig eller ledsen över något. Och varje gång bestämde han sig för att han måste sluta upp med att dra igång onödiga konflikter med sina vänner. Det fanns ju så mycket viktigare saker att fokusera på. Han funderade på om orsaken till att miljö-

rörelsen hade så mycket interna konflikter var att de personer som drogs till den gröna rörelsen var särskilt känsliga eller hade dåligt självförtroende. Lina kom tillbaka, och kröp ner i sin sovsäck. Simon gick iväg för att tvätta sig och borsta tänderna han också. Toaletten var fruktansvärt skitig. Papperskorgarna var överfulla och toalettpappershållarna gapade tomma. In i det längsta drog Simon sig för att plocka upp ett papper ur papperskorgen för att torka sig med. Men han kunde inte komma på något bättre alternativ.

När han var klar gick han tillbaka till sovsäcken. Han försökte ge Lina en godnattkram, men hon viftade bort honom. Att somna osams var ingen bra grej. Men Simon kunde inte komma på något försonande att säga, utan valde att lägga sig i sin sovsäck en bit bort från Linas liggunderlag. Det kändes hårt för ryggen. Även om gymnastiksalsgolvet hade svikt hade de föregående nätterna med liggunderlag under och Lina bredvid varit betydligt skönare. Simon låg och drog sig fram till småtimmarna, men slumrade till sist till. Men strax därefter väcktes han av upprörda röster. Han satte sig omedelbart upp och insåg att det var en razzia på gång. Polisen hade systematiskt börjat genomsöka salen från ingången, samtidigt som de beordrade alla att ligga stilla medan de gick igenom packning och genomförde kroppsvisitationer. Några personer försökte protestera, men protesterna möttes med väldigt hårda metoder.

- Vi vill att de som är ledare ger sig till känna och träder fram, gapade en polischef.

Simon drabbades av panik. Tänkte de arrestera alla som uppfattades som ledare? Lina hade inte riktigt vaknat till liv. Simon ruskade om henne samtidigt som han tittade sig omkring i salen. Det var många personer som skulle genomsökas, så det skulle dröja en stund innan poliserna var framme vid deras hörn. Kanske fanns det en möjlighet att snabbt fly genom fönstren som fanns en bit upp? Helt enkelt klättra upp i en ribbstol och hoppas på att det skulle gå att öppna ett fönster, och att det inte var allt för långt att hoppa ner.

- Kom. Vi måste fly, väste han till Lina så snart hon vaknat och förstått vad som var på gång.

- Varför det? Vi har inte gjort något.

- Nej. Men de bryr sig inte ifall vi har gjort något eller inte. Louisa hade inte heller gjort något. De är ute efter att visa att de kan få fast mördarna. Om de hittar rätt eller inte kvittar. Skynda dig och kom. Vi klättrar ut genom fönstret.

- Nej. Jag tror det är dumt. De blir bara mer våldsamma då.

- Jag sticker i alla fall.

Simon drog sig först försiktigt mot ribbstolarna, för att inte väcka för mycket uppmärksamhet. När han hade kommit en bit upp blev han varse att några poliser satte efter honom. Han

klättrade upp så snabbt han kunde och försökte hitta något sätt att öppna fönstret, men insåg snabbt att fönstret inte gick att öppna. Istället knöt Simon näven och dunkade till rutan allt vad han orkade med utsidan av handen, för att inte riskera att skära sig i handleden. Ett par till slag, sedan var det ett tillräckligt stort hål för att han skulle kunna ta sig ut. En polis var redan på väg upp i ribbstolen. Simon hann inte reflektera över hur högt upp han var, eller vad det var för mark under honom. Han kastade sig ut i mörkret, med fötterna före. Det smärtade till när han slog i asfalten. Trots smärtan i fötterna och benen försökte han resa sig och springa. Men benen vek sig under honom. Vänsterfoten var bruten, och högerbenet hade gått av alldeles under knävecket. Stunden efter hade han de poliser som hållit vakt utanför över sig. När poliserna fått klart för sig hur illa skadad han var kördes han till sjukhus.

Strategin vid razzian var att trötta ut aktivisterna, så att de skulle lämna ut information i hopp om att släppas. När alla sökts igenom och beordrats att lägga sig framstupa upprepades kravet på att ledarna skulle ge sig till känna. Inga ledare hade identifierats. Men de som hade försökt fly eller gjort motstånd vid kroppsvisiteringen fördes ut till en piket för att köras till polisstationen för förhör. Eftersom ingen hade gett sig till känna som ledare, anmodades aktivisterna att istället peka ut sina ledare. Men inte heller det gav något resultat.

Sören Sarvig funderade på om det kunde vara så att den person som försökt fly ut genom fönstret, eller någon annan av dem som redan var bortförda, var någon sorts ledare. Han försökte därför vända på frågeställningen och begärde bekräftelse från aktivisterna på att det var så det låg till.

- Vi har inga ledare, skrek en flicka.
- Några måste sköta organisationen. Vilka?

Han upprepade frågan, men fick inget svar.

De som förts till polisstationen förhördes omedelbart av amerikanerna. Därefter gavs möjlighet för Henning att ta vid. Men han beslutade att låta aktivisterna sova istället. Inte enbart för deras skull, också för sin egen. Han var förbi av trötthet, men att åka hem så här dags var inte att tänka på. Det fick bli ännu en natt på arbetsrummet.

*

På söndagsmorgonen befann sig Howard Miller och en handfull CIA-agenter på Kastrup. Al Quaida-mannen Ramzi Azzam hade bokat en biljett i eget namn, så när CIA gick igenom flygbolagens listor hade hans namn omedelbart trillat ut.

- Han borde komma när som helst nu, väste Miller till män-

nen bredvid honom.

- Om det hela inte bara är en manöver för att förvilla oss. Han kan ha bokat biljetten för att själv få lite andrum att ta sig ur landet på annat sätt.

- Ingen risk. Hans kumpan flög hem dagen efter mordet på Wilson, och Azzam flyger nu när de fullföljt mord nummer två.

De fick vänta ytterligare en stund. Både incheckningen och passkontrollen var under uppsikt. Om Azzam tänkt utnyttja sin flygbiljett hade han inte en chans. Det milda väder som rått tidigare under veckan var borta. Vinterkylan hade nått Köpenhamn, och bet sig till och med in i terminalbyggnaden.

- Danskarnas kalla attityd gentemot oss tycks prägla vädret också, sa Miller för att slå ihjäl tystnaden.

Plötsligt fick de det tecken de väntat på från incheckningsdiskarna. Snabbt, men inte iögonfallande, drog sig CIA-männen fram till Azzam. Han arresterades och fördes ut till bilarna som stod och väntade utanför.

- Vilka är ni?

- Polis.

- Vad är jag anklagad för? Jag kräver en advokat.

- En rätta som gillrat sin egen rättfälla har ingen rätt till advo-

kat, svarade Miller bryskt.

Istället för att ta Azzam till danskt häkte fördes han till hotellet där CIA huserade. Om förhörsmetoderna mot aktivisterna varit hårda, var det ändå ingenting mot de metoder som Azzam nu fick känna av. Trots det fick CIA inte fram något erkännande. Azzam angav att han hade varit i Köpenhamn för att upprätta kontakt med den danska al Quaidacell som hade bildats i efterdyningarna av debatten kring Mohammed-karikatyrrerna. Miller begärde kontaktadresser och efter att ha tillgripit tortyr fick han Azzam att lämna ett telefonnummer till en dansk kontaktperson. När Azzam var fullständigt nerbruten lämnade de honom för att genast gå vidare med att undersöka telefonnumret.

- Al Quaida har inget med morderna att göra, va?

- Antagligen inte. Men det är ändå en seger för oss, sa Miller. De upplysningar han lämnade var minst lika intressanta som ett erkännande om morderna. Stämmer telefonnumret kan vi spränga hela den danska al Quaidacellen.

- Men det innebär samtidigt att vi måste lägga mer krut på aktivistspåret?

- Absolut. Meddela Nielsen att vi vill förhöra den där som bröt benen vid razzian.

Så fort Anne Nielsen hade fått sina order kallade hon till sig

Henning.

- Al Quaidaagenten är gripen. De har inget med morderna att göra.
- Och hur vet ni det? frågade Henning.
- Han har förhörts.
- Det händer väl att mördare nekar i förhör.
- Inte i våra förhör.
- Tortyr?
- Inte nödvändigtvis, sa Anne och skruvade på sig.
- Inser ni inte vad ni gör er skyldiga till om ni torterar fångar på danskt territorium.
- Vi har fått den frihet att agera som vi behöver.
- Det är ju vansinnigt.
- Kanske det. Men den diskussionen kan vi låta andra föra. Det är inte vår sak. Jag ville prata med dig om det som är vår gemensamma sak.
- Och vad är det?

Henning lät lite mildare på tonen. Återigen hade Anne lyckats lirka med honom genom att inte konfrontera honom direkt, utan hänvisa till beslut och ageranden som hon inte kunde råda över.

- Nu när al Quaida är borta ur bilden är aktivisterna huvudspår igen. En person försökte ju fly vid razzian. Det gör att

han är synnerligen misstänkt. Vi vill att han förs från sjukhuset hit för förhör, fortsatte Anne.

- Visst, om det är möjligt med hänsyn till vad läkarna säger. Förresten, var han ni gjort av er fånge?
- Det är inget jag vare sig har kännedom om eller intresse av att veta för närvarande.
- I Köpenhamn är mord mord även om det är CIA som begår dem, sa Henning torrt.
- Du kan vara lugn. Han är i god vård. Verkställ det vi är överens om så ordnar sig nog allt annat.

Henning lämnade rummet och fick tag på Sören Sarvig.

- En person fördes visst till sjukhus vid razzian.
- Det stämmer, svarade Sören.
- Se till att han kommer hit, vi måste förhöra honom också.
- Självklart! Det ordnar jag.

Henning tog hissen ner till häktet där Louisa Westin satt.

- Orkar du med ett samtal?
- Ja visst, svarade Louisa, förvånad över polischefens fortsatta vänlighet.
- Jag tänker vara helt ärlig med dig, och hoppas att du är helt ärlig tillbaka.
- Jag har inget att dölja.

- CIA har kommit fram till att al Quaida inte har något med mordet att göra och pekar nu ut er som huvudmisstänkta. Att media dömt er i förväg var en sak. Men nu är det skarpt läge för dig och dina vänner. Om du vet något måste du säga det. CIA drar sig inte för tortyr. När razzian gjordes mot er förläggning i natt var det en person som försökte fly och hoppade ut genom ett fönster, med ett benbrott som resultat. Varför detta flyktförsök?

- Allmän polisskräck gissar jag. Det är en del som har det. Och blir man väckt mitt i natten av hotfull kravallpolis är det nog många som reagerar så, även om man inte har gjort något.

- Fast det verkar inte helt rationellt. Bland en så stor skara människor som det ändå är frågan om är det inte uteslutet att det också finns en och annan med kriminell bakgrund. Inte sant? Det vore tvärt om ganska anmärkningsvärt annars, sa Henning.

- Kanske. Men det är inte så att jag känner till att någon har gjort något.

- Tänk efter noga. Om det är någon som gjort sig skyldig till något brott, snattat en påse chips eller vad som helst, så vill jag att du berättar det för mig.

- Absolut, kommer jag på något så berättar jag. Vad hette han som bröt benen?

- Varför säger du "han"?

- Åh. Det var ingen särskild anledning. Killar brukar göra mer oövertänkta saker bara.

- Kanske det. Jag kommer inte ihåg vad han heter. Ska kolla upp det.

Simon Andersson var namnet. Han fördes från sjukhuset till häktet och fick genast möta amerikansk polis. När de väl var klara med förhöret fanns inte tillstymmelse till chans för den danska polisen att fortsätta med egna förhör. Men Henning såg inte heller någon större vits med det. Istället gick han till Anne Nielsen för att meddela att han tänkte gå hem för dagen.

- Det har varit en intensiv vecka, jag har knappt varit hemma och vänt.

- Bor du ensam? frågade Anne.

- Ja...

- Vid sådana här tillfällen är det nog tur det.

- Kanske det.

- Har du ätit middag?

- Nej. Jag tror nästan att det enda jag fått i mig sedan Wilson mördades är kaffe och kexchoklad...

- Jag skulle också behöva en bit mat. Om du inte har något emot det kanske vi kan gå till någon restaurang tillsammans.

Henning tvekade ett ögonblick.

- Tja, varför inte, sa han sedan. Det kan väl knappast vara något Howard Miller anser olämpligt. Vi måste ju äta båda två.

De promenerade iväg. Anne undrade om Henning kände till något bra ställe. Det bästa han kunde komma på var en kina-restaurang i närheten av hans busshållplats.

- Jag måste säga att det är en stor portion charm i att du åker buss till jobbet, sa Anne när de satt sig till bords och beställt.
- Jaså? sa Henning och såg lite stött ut.
- Jag menar bara att i Amerika vore det fullständigt otänkbart att en polischef åkte buss. Ensam i en stor bil är det enda alternativet.

Henning såg bistert på henne.

- Jag menar det som en komplimang alltså. Något positivt, försökte Anne i uppmuntrande ton. Att Danmark på sätt och vis är mer liberalt än USA. I alla fall när det gäller acceptans för olika livsstilar.
- På sätt och vis? Det är väl ett understatement. Danmark är väl i *alla* avseenden mer liberalt än USA?
- Du gillar inte Amerika särskilt mycket va?
- Äh. Vad jag inte gillar är att en främmande nation går in och tar över den operativa polisutövningen i Danmark. Det har inget med er att göra. Jag hade tyckt att det var lika felaktigt om det var tyskar, fransmän eller vad som helst. Det har inget med dig att göra heller. Du är schysst. Men om jag hade varit justitieminister så hade jag sagt nej.

- Trevligt att du i alla fall skiljer på sak och person. Du är också schysst. Jag uppskattar din ärlighet.

Maten serverades och samtalet ebbade ut. Anne försökte att väcka det till liv igen genom att berätta om varför hennes farfar hade flyttat från Danmark och kommit till USA, hur lätt det hade varit för en invandrarfamilj att få positioner och göra karriär i Amerika, och att just detta var något hon uppskattade väldigt mycket med Amerika. Henning var på vippen att föra in ett resonemang om att det kanske berodde lite på hudfärgen hos den invandrade. Men han bet sig i läppen. Eftersom Henning satt tyst fortsatte Anne att berätta om sin farfar, från det att han anlände till New York tills han blev dement. Henning försökte se artigt intresserad ut. Men den enda tanke som snurrade i huvudet var hur det kom sig att han, som helst av allt ville vara hemma och sova, satt här på en restaurang med en amerikansk kvinna som han ville slippa mer än någon annan i hela världen. Men han var tydligen en bra skådespelare, för Anne fortsatte sin berättelse, enbart avbruten av små inpassord på slumpartade men ändå logiska ställen från Henning. När Henning ätit upp sin mat hade Anne hunnit en bra bit genom släktrönikan och berättade engagerat om sin egen collegetid. Men så mycket mat hade hon inte hunnit få i sig än.

- Åh, jag glömmer visst helt att äta. Jag blir sådan när jag har trevligt sällskap. Jag hoppas att du vill ha lite efterrätt.

- Jag vet inte...

Henning försökte samla sig för att säga att han helst av allt ville hem och sova lite. Men Anne förekom honom.

- Det har du gjort dig förtjänt av efter den här veckan! Jag bjuder.

Henning tittade uppgivet på henne. Anne tolkade det som artig förvåning och kallade till sig hovmästaren för att få titta på efterrättsmenyn. Medan kyparen hämtade menyn stoppade hon snabbt i sig lite mat själv. Henning bladdrade slött igenom matsedeln. Friterad banan var ju alltid gott. Men han kanske skulle dra på med något mer exklusivt för att ge igen lite mot Anne, nu när han inte hade orkat säga till henne att han faktiskt helst av allt ville hem. Han kastade en snabb blick mot henne och beslutade sig för att det inte var riktat mot henne utan mot CIA, och pekade sedan ut den dyraste efterrätt som fanns på menyn. Kyparen nickade och antecknade beställningen.

- En likadan till mig, sa Anne med självklar röst.

Det hon inte hunnit äta upp av huvudrätten lämnade hon därhän när efterrätten serverades.

- Nu har jag pratat alldeles för mycket om mig. Kan du inte berätta lite mer om dig?

- Tja. Vad finns att säga. Jag har levt för mitt yrke. Ofta med stor framgång.

- Det har jag förstått. Har du valt att leva ensam eller har det bara blivit så?

- Jag har väl inte alltid varit ensam...

- Aha. Men se där, då fanns det ett privatliv också. Vad blev det av henne?

- Henne? svarade Henning med spelad förvåning.

Nu hade han chansen att få henne osäker, ytterligare understryka vilka antiliberala samhällsnormer hon fostrats in i. Anne blev mycket riktigt osäker.

- Ja... henne. Sa du inte att du haft en kvinna tidigare?

- Nej, det sa jag verkligen inte.

- Åh, förlåt då hörde jag fel. Jag trodde nog... Men det var jag som misstog mig. Smakade efterrätten bra?

- Utmärkt! Tack ska du ha förresten, jag hade nog inte unnat mig någon om inte du bjudit.

- Nej, där misstog jag mig i alla fall inte, svarade Anne med ett skratt som Henning inte kunde bedöma om det var spelat eller äkta.

- Och jag misstog mig inte heller när jag valde samma som du, fortsatte Anne. Det var mycket gott. Jag gissade väl att det

var bättre att lita på dig som har ätit här förr än att chansa i menyn. Förresten är det inte bara efterrätten jag bjuder på, utan hela middagen, så att du vet när notan kommer.

- Tackar. Men du har dragit en för snabb slutsats igen, sa Henning retsamt, jag har inte sagt att jag har ätit här förr.

- Men du sa...

- Jag sa att det ligger en kinarestaurang vid min busshållplats.

- Som du aldrig har ätit på förr?

- Det har jag inte heller sagt.

Anne såg nästan olycklig ut. Henning fick lite dåligt samvete.

- Jag retades bara lite. Det var inte allvarligt menat. Det hoppas jag du förstår.

- Ingen fara. Jag har aldrig förstått mig på män. Det är väl därför jag är ensam, fast jag egentligen...

Hennings dåliga samvete växte ytterligare och Annes tystnad fick honom att räcka ut en hand. Han ångrade sig redan när handen närmade sig henne, men det var liksom för sent att avbryta impulsen.

- Vadå *egentligen*? frågade han för att vinna tid till att tänka.

- Egentligen alltid föreställt mig en familj, tänkte jag väl säga.

- Jag menade verkligen inget illa. Jag tyckte bara att det var lite frestande att sätta dit dig, eftersom du är så snabb att dra

slutsatser att det riskerar att bli fel. Jag har ätit här förr någon gång. Men det var rätt länge sedan. Jag ville bara göra mig lustig över det faktum att du drog en slutsats utan att egentligen ha något säkert belägg.

- Ingen fara. Men ibland måste man tordas dra slutsatser. Hur nystar du annars upp en brottshärva?

Henning drog tillbaka sin hand och åt upp det sista av efterrätten.

- Det kanske är så våra sätt att arbeta skiljer sig åt. Ni har klara idéer om vilka som är potentiella förövare. Kommer det en uppgift som tycks bekräfta era idéer, då drar ni en snabb slutsats. Jag utgår nog ifrån de uppenbara fakta som finns och drar slutsatser utifrån vad som är möjligt, oavsett om konsekvenserna kan tyckas vara väldigt udda.

- Som att det skulle vara någon av Wilsons medarbetare som låg bakom mordet?

- Ja. Ni bestämde er för att det var al Quaida tills det visades felaktigt. Sedan bestämmer ni er för miljöaktivisterna. Men det kommer också att visas felaktigt.

- Tror du fortfarande att det var någon av Wilsons medarbetare som mördade honom?

- Jag utesluter det i alla fall inte, svarade Henning.

- Vem mördade i så fall saudiern? Någon av *hans* medarbetare?

- Jag har ju inte fått möjlighet att fullfölja någon utredning, så jag har inga kommentarer annat än att CIA:s närvaro i Danmark hittills inte inneburit något annat än att mordutredningarna försinkats allvarligt, genom att vi tvingats fokusera på grupper som inte har något med morderna att göra.

- Nu låter du arg igen.

- Ja, fast inte på dig. Jag gillar dig. Men nu måste jag hem och sova. Det kommer en buss nu, jag vill inte missa den. Tack för maten.

Henning bröt upp, hämtade sin rock och skyndade iväg till bussen. Anne satt kvar en stund och åt upp det sista av efterrätten, beställde in notan, betalade och promenerade hem till hotellet med en känsla av att kvällen inte riktigt blivit som hon hade hoppats.

*

Polisens genomsökning av al Sauds hotellrum hade gett resultat. De dokument som hittades i hans dator översattes till danska. Så fort Henning kommit till kontoret på måndagsmorgonen tog han itu med bunten av utskrifter. Han stannade upp vid ett dokument med rubriken ”Anförande”. Han började läsa igenom dokumentet, och var redan efter ett par meningar övertygad om att han hade något i handen som skulle kasta omkull alla tidigare mordteorier.

Mina damer och herrar. Jag är tacksam över möjligheten att föra fram mina åsikter och ståndpunkter. Jag är samtidigt väldigt ledsen över att inte Richard Wilson är med oss idag. Mycket av det jag har att säga har jag diskuterat med honom under ett par månaders tid. Många av de fakta jag nu vill presentera har jag fått direkt ifrån honom. Den gemensamma linje som vi avsåg att driva tvingas jag på grund av det bestialiska mordet nu att föra fram själv. Men jag gör det i förhoppning att vinna fullständig uppslutning, och att Richard Wilsons ande på något sätt vilar över konferensen och hjälper oss att fatta kloka beslut. Redan vid Kyotokonferensen påbörjades diskussioner om begränsningar av utsläpp, med bindande regler för utsläppsminskningar. Vi har samtidigt diskuterat metoder att på olika sätt neutralisera utsläppen genom koldioxidsänkor, och den tekniska utvecklingen kring alternativa förnyelsebara källor har hela tiden flyttat fram positionerna. Allt detta är bra och riktigt. Men samtidigt har jag under de senaste månaderna blivit allt mer förvånad över att ingen riktig diskussion förts om att begränsa källan till problemen: utvinningen av olja, naturgas och kol. Det spelar ingen roll vilka begränsningar i utsläppsrättigheter vi sätter om vi fortsätter att pumpa upp olja. Det är en självklarhet att den olja som utvinns kommer att förbrännas; och resultatet är enligt International Energy Agency att utsläppen kommer att öka med 55 procent, istället för att minska, som är naturvetenskapligt visat nödvändigt för att undvika dramatiska klimatförändringar. Slutsatsen är en-

kel: vi måste låta oljan ligga kvar där den är! Mitt land har vunnit välstånd genom att exploatera de egna naturtillgångarna. Men vi har överexploaterat dem. Trots att insikten om klimatförändringarna når allt bredare folkmassor är det ett faktum att det aldrig har utvunnits så mycket olja som nu. Och trots insikten om att vi måste slå in på en ny väg har det heller aldrig i mänsklighetens historia investerats så mycket resurser för att öka den framtida utvinningen. Men för varje nytt borrhål är det vår egen grav vi gräver, och gräver i ett allt snabbare tempo. Rent bisarr är utvecklingen när områden som friläggs ifrån is på grund av klimatförändringarna nu börjar exploateras för ökad oljeutvinning. Borde inte bara denna tydliga bild av vansinnet få oss att inse att den rätta vägen är ett globalt moratorium mot prospektering av nya oljekällor. Uppskattningar visar att 25 procent av världens oupptäckta oljetillgångar finns i Arktis. Vi måste låta dessa oljetillgångar ligga orörda. Företrädare för andra länder kanske tycker att det är lätt för mig att säga, jag som företräder ett land som redan har utvunnit så mycket olja. Har jag moralisk rätt att vilja förbjuda andra att göra samma sak som mitt land redan har gjort? Låt mig då säga att även i Saudiarabien finns många oexploaterade oljekällor kvar. Även dessa ska naturligtvis lämnas orörda. Men för det andra, och viktigare: felaktiga och farliga betenden blir inte mer berättigade bara för att någon redan har begått samma fel. För det tredje, och svårast: låt oss istället finna mekanismer för att solidariskt dela på det välstånd som

oljeutvinningen inneburit för vissa länder, för att därigenom skapa förutsättningar för andra att inte utvinna den olja de har möjlighet att utvinna. Helt enkelt kombinera handeln med utsläppsrätter med en handel av oexploaterade naturtillgångar, på ett sätt som garanterar att all den olja, naturgas och kol som fortfarande finns lagrad i marken förblir oförbränd. Slutsatsen om vad som måste göras för att undvika en katastrof är enkel. Jag hoppas att vi kan enas kring det förslag till lösning som jag har lagt fram; ett moratorium mot prospektering för att hitta nya olje-, kol- och naturgaskällor.

Henning la ifrån sig dokumentet. Han tog upp en näsduk ur fickan och torkade svetten ur pannan. Han var helt säker på sin sak: Wilson och al Saud hade mördats av politiska skäl. Men inte av någon miljöorganisation, utan av någon som gick oljebolagens ärenden. De två representanter vid kongressen som allmänt ansågs stå för den mest reaktionära politiken var i själva verket de två mest radikala. Moratorium mot ytterligare prospektering för att hitta nya oljekällor skulle vara ett tänkbart globalt politiskt beslut, eftersom det inte slog direkt mot några aktörer eller länder i detta nu. Men samtidigt omöjliggjorde det naturligtvis vinster av framtida oljeutvinning, och sågs säkert därför som ett hot av både oljeindustrin och vissa stater. Genom att mörda Wilson och al Saud kunde någon hoppas på att förhindra ett sådant beslut. Men hade en så stor fråga verkligen bara kunnat diskuteras mellan dessa två?

Borde inte fler ha involverats i arbetet, för att säkerställa att beslut i den riktningen verkligen skulle kunna tas? Eller hade Wilson och al Saud varit rädda att sprida sina åsikter till fler, just med tanke på de motkrafter det skulle väcka om det kom till allmän kännedom vad de planerade? I så fall var det kanske en logisk strategi att vänta med att presentera förslaget tills det var dags för de sammanfattande besluten, och plötsligt presentera det hela på ett sätt som skulle kunna leda till ett snabbt beslut.

Henning kallade in Mads Westergaard till sitt rum, för att överlägga om den teori han hade, och för att kunna resonera om vilken strategi som nu var lämplig att föra. CIA skulle helt klart vara en omöjlig samarbetspartner.

- Vi har nog inte så lång tid på oss, antagligen kommer konferensen att avbrytas, sa Mads.

- Vad menar du?

- Det kan du inte ha missat, sa Mads rättfram. De skulle ju ta ställning idag till om de ska avbryta konferensen eller inte.

- När delegaterna väl reser härifrån är vi akterseglade. Vi får agera snabbt. Jag ska prata med Nielsen.

Henning skyndade iväg till Annes rum och knackade på.

- Ett ögonblick, jag talar i telefon.

När Anne hade avslutat telefonsamtalet öppnade hon dörren. Henning gick in och slog sig ner i samma stol som vanligt.

- Några nya spår efter förhören med aktivisterna? frågade han.

- Nej.

- Vi måste nog släppa dem nu. Vi kan inte hålla dem häktade längre utan hållbara åtalspunkter.

- Vänta dagen ut så ska jag dra det med Miller.

- Sedan har jag en direkt fråga.

- Ja?

- Vill CIA medverka till att gripa mördarna, eller avser ni lägga hinder för oss?

- Självklart vill vi gripa mördarna! Vad menar du?

- Jag menar inte principiellt. Jag vill ha ett personligt löfte från dig att du hjälper mig oavsett om det visar sig vara mördare som till exempel har anknytning till USA. Att du till och med går så långt som att du lovar att inte förmedla information vidare till Miller som riskerar att leda till att CIA motarbetar dansk polis strävan att få fast mördarna. Jag litar på att du har fullständig koll på vad som kan sägas och vad som tyvärr inte kan sägas.

- Det är inget litet löfte du vill avtvinga mig.

- Jag tvingar dig inte. Jag ber dig. Du är antagligen den nyckelperson som kan lösa hela härvan. Jag drar samman staben till ett informationsmöte om en kvart. Om du vill göra som jag har föreslagit kommer du dit. Om du inte vill respekterar jag det.

- OK.

Henning lämnade rummet, lite förbryllad över hur ombytt rollerna plötsligt blivit mellan honom och Anne. Möjligtvis spelade restaurangbesöket kvällen innan in. Men framför allt var det hans självsäkra inställning till att ha hittat mordmotivet som gjorde att han tillät sig att ta ut svängarna. Det som tidigare hade varit aningar om vilka som *inte* låg bakom hade nu omvandlats till en klar känsla av vilken typ av organisation som var ansvarig, även om Henning inte kunde namnge vare sig organisation eller mördare.

En kvart senare var hela staben samlad i bruna rummet. Till Hennings glädje hade också Anne anslutit. Henning berättade kort om det dokument som hade påträffats i al Sauds dator, och att det tydligt slog fast att al Saud och Wilson tillsammans inte bara tänkt sig en radikal omsvängning av sina respektive länders inställning i klimatfrågan, utan också pekade på en politiskt genomförbar lösning. En lösning som dessutom kunde förväntas ha skarpa fiender med stort kapital bakom sig. Motivet för mordet tycktes alltså mycket sannolikt, och denna nya teori skulle nu vara utgångspunkten för det fortsatta utredningsarbetet.

- Men det finns ju en uppenbar felkälla i bevisföringen, sa Sören Sarvig irriterat.

- Och den är? frågade Henning.

- Hur vet du att al Saud har skrivit det dokument som påträffades i hans dator?

- Det vet vi inte. Och det är en av de uppgifter som vi nu måste gå till botten med. Rimligtvis finns fler personer som är insatta i det som Wilson och al Saud planerat. Alla personer som fört samtal med dessa de senaste dygnet innan mordet måste förhöras. Hur gick det Mads, fortsätter konferensen?

- Vi vet inte säkert än. EU:s hållning är att konferensen ska fortsätta. Problemet är att en lång rad oljeländer vill kalla hem sina delegater, och USA och en del andra länder anför att om nyckelländer kallar hem sina delegater så finns inga förutsättningar att fortsätta konferensen. Hela plenardiskussionen kretsar kring den frågan.

Henning delade raskt ut uppdrag till kollegorna, och avslutade med att be Anne få CIA att gå vidare med undersökningar kring om någon annan placerat dokumentet som hittats i al Sauds dator, kanske för att skapa en falsk ledtråd.

- Varför skulle CIA vilja det? Det här är ditt spår, inte vårt, sa Anne.

- Exakt. Och vem har störst förutsättning att kunna få fram något som falsifierar mitt spår om inte just den som misstror det.

- Good point. Samtliga agenter är dock i full färd med att

spränga al Quaidacellen, så det blir knappast aktuellt innan det arbetet är avslutat.

- Det är inte direkt det mest brådskande. Vad som däremot är brådskande är att släppa de häktade aktivisterna!

- Men jag har inte talat med Miller om den saken än, försökte Anne.

- Nej. Det behöver du inte heller göra.

Henning reste sig upp och mötesdeltagarna skingrades för att ta itu med dagens uppgifter. Henning tog genast hissen ner till häktet. Han tänkte inte invänta något klartecken från CIA, utan genast verkställa frigivningen. Hans erfarenhet var att den som passivt låter någon annan bestämma över sig hamnar i en negativ spiral där det egna initiativutrymmet krymper allt mer. Tar man sig däremot friheter kan även det formella utrymmet vidgas efter hand. I alla fall så länge som man gör rätt saker. Hissen var framme, och Henning gav order till vaktchefen om att påbörja frigivningen av de häktade aktivisterna. Själv gick han in till Louisa Westin.

- Du är fri nu. Men jag skulle vilja fråga dig om ytterligare en sak. Vilken organisation skulle ha intresse av att röja någon riktigt radikal klimatpolitiker ur vägen?

- Finns det någon sådan politiker? frågade Louisa trött, som om hon inte riktigt hade förstått innebörden av att hon skulle frigges.

- Ja, jag tror att det funnits i alla fall två. Men de är mördade, svarade Henning lakoniskt.

- Kolla upp vilka som finansierat Heartland institute i så fall, sa Louisa upprört. Vilka klimatpolitiker har mördats?

- Wilson och al Saud hade planerat att lägga ett förslag till konferensen om moratorium mot all nyexploatering av ytterligare olje-, kol, och naturgaskällor.

- Är det sant? Vilken omsvängning! Har det resulterat i något?

- Nej, diskussionen för närvarande handlar enbart om huruvida man ska ställa in konferensen eller inte. Vad är det där Heartland?

- En propagandaorganisation som försöker föra ut falska vetenskapliga belägg för att det inte förekommer någon klimatförändring, och att om det ändå är så att klimatet förändras så är det enbart av godo. Det är oljeindustrin som pumpar in pengarna, men jag vet inte riktigt hur det går till.

- Perfekt. Tack. Om du har ytterligare tips är du välkommen att höra av dig. Jag beklagar det du fått utstå här några dagar.

Henning skyndade tillbaka till sitt rum, gjorde en snabb internetsökning på Heartland och beordrade sedan Mads att få fram uppgifter om vilka som finansierade institutet.

Louisa och de andra aktivisterna hade tur med tidpunkten för frigivningen, de hann precis ansluta till den massiva huvud-

demonstration som planerats till måndagen. Även Simon lyckades följa med, om än i rullstol. Lina hade en gnagande känsla att det var hennes och Simons bråk kvällen före razzian som hade fått honom att agera så överilat, och hon försökte därför att göra sitt bästa för att ta hand om honom. Louisa arbetade intensivt med att få ihop plakat med krav på att införa moratorium mot jakt på nya oljekällor. Ett ögonblick hade hon funderat på att utnyttja Henning Sörensens information och göra plakat med slagord om att inte låta Wilson och al Saud dö förgäves, utan rösta på det förslag de tänkt lägga. Men hon insåg att det var ett alldeles för komplicerat budskap. Wilson och al Saud hade ju varit reaktionärer i allas ögon. Viss risk fanns också att ett sådant grepp tolkades som om miljörörelsen försökte skylla mordet på någon annan, för att dölja att man egentligen varit inblandad.

Språkröret för det tyska gröna ungdomsförbundet haffade Louisa.

- Louisa, vi vill att du håller huvudanförandet. Du har fått lite kultstatus sedan du häktades, det vore en bra symbolhandling om du gick upp i talarstolen.

- Men jag har inte förberett något tal!

- Klimatfrågan kan du, och kryddar du talet med någon personlig erfarenhet från dina nätter i häktet blir det utmärkt.

- Får jag fundera på saken?

- Snabbt i så fall. När vi kommer fram till Bella Center måste allt flyta. Risken finns hela tiden att polisen försöker avbryta demonstrationerna.

Den danska polisen höll sig dock avvaktande till demonstranterna. Några ytterlighetsgrupper försökte sig på stenkastning mot polisen, men de var väldigt isolerade. Tiden då det ansågs okej att inom ramarna för stora demonstrationer också förstöra saker eller ta till våld var helt klart förbi. Kravallpolis sattes in mot de grupperingar där problem uppstod, och poliserna lyckades snabbt splittra de få stenkastarna, samtidigt som huvuddemonstrationen kunde tåga ostört till Bella Center, trots att den var illegal.

CIA hade arbetat febrilt med att kartlägga aktiviteten vid adressen till det telefonnummer man fått av al Quaidamannen. Valet stod som alltid mellan ett snabbt tillslag för att förekomma terroristerna innan de fått klart för sig att en av de deras hade gripits, eller att först genomföra en längre tids spaning mot all aktivitet vid adressen, för att kunna ringa in så många terroristernas medverkan som möjligt. Howard Miller var otålig av naturen och valde det första alternativet, motiverat med att så snart Ramzi Azzam rapporterades som saknad inom al Quaida skulle alla spår dit han skulle kunna leda polisen sopas bort. Efter att ha lyssnat av telefonen i några timmar, utan att några anmärkningsvärda samtal förekommit, utgick order om

aktion. En man lämnade lägenheten strax därefter och greps i trapphuset med buller och bång. Han fördes till CIA-hotellet samtidigt som övriga personer i lägenheten greps, en kvinna och två barn. Lägenheten söktes igenom och en agent placerades kvar för den händelse ytterligare personer skulle anlända dit senare.

Framme vid Bella Center manades Louisa genast till den talarstol och mikrofon som fanns på plats. På väg fram till mikrofonen bestämde hon sig för att berätta innebörden av det hon hade fått höra av Henning. Det fick bära eller brista. Efter att hon presenterats ställde hon sig vid mikrofonen, andades in djupt och tog till orda.

- Vänner. Jag är glad att så många är här för att ingjuta mod hos våra politiker. Få dem att inte bara inse vikten av att vidta radikala åtgärder snabbt för att minska utsläppen av växthusgaser, utan också för att få dem att tordas stå emot de starka ekonomiska intressen som försöker motverka alla typer av åtgärder, de egoistiska krafter som vill krama ur varje möjlighet till ytterligare vinst, oavsett vilka konsekvenser det får för miljarder andra människor och för hela ekosystem. Som ni vet har det begåtts två politiska mord i Köpenhamn den senaste veckan. Men alla vet kanske inte att de två som mördats var två av de mest radikala klimatpolitikerna, som tillsammans arbetat fram ett förslag om hur ett moratorium mot yt-

terligare oljeutvinning skulle kunna utformas. Vilka förövarna är vet jag inte. Men jag vet att det enda sättet för att förhindra ytterligare mord är ett snabbt och massivt politiskt stöd för de idéer Richard Wilson och Mohammed al Saud förde fram. Idéer som bärs av enstaka personer kan tystas. Men de stora massornas vilja kan aldrig kvävas. Vårt viktigaste budskap till konferensdeltagarna idag är därför att fortsätta konferensen, och att fatta de beslut som Wilson och al Saud ville se.

Louisa tog en konstpaus och tittade ut över demonstranterna. Några smärre applåder mötte henne, men uppenbarligen hade det hon sagt mest skapat förvirring. Plötsligt kom hon att tänka på vad hon hade lärt sig på kurserna i klassisk retorik, de tre gamla grekiska termerna Logos, Patos och Etos. Uppenbarligen fanns ingen enkel logik i det hon sa, ingen Logos. Det måste kompenseras med känsla, Etos, och förtroende, Patos. Hon bestämde sig därför för att försöka göra ett omtag där hon istället knöt an till åhörarnas känslor och förtroende för henne.

- Som ni kanske känner till har jag tillbringat två dygn i arrest. En snabb syndabock för det som inträffat behövdes. Omständigheterna gjorde att miljörelsen fick klä skott för något vi inte har det minsta med att göra. Jag vet att alla ni som har rest hit till Köpenhamn gjort det för att ni konstruktivt vill bidra

till att få till stånd de politiska förändringar som är nödvändiga för att undvika de katastrofer som riskerar att följa i klimatförändringens spår. Jag talar översvämningar i låglänta länder. Jag talar torka och ökenutbredning. Jag talar svält. Jag talar för alla de arter som riskerar att utrotas. Historien kommer att visa att det var alla ni som kom hit till Köpenhamn som gjorde skillnad. Det var ni som fick de nödvändiga besluten att fattas!

Louisa gjorde en ny konstpaus, och möttes nu av riktiga applåder. Hon hade vunnit åhörarnas känslomässiga engagemang, och fortsatte talet med hård fakta.

- Att den allt mer utbredda *kunskapen* om det klimathot vi står inför inte varit tillräcklig för att vända utvecklingen är uppenbart. Under 2008 ökade de globala utsläppen av växthusgaser från fossila bränslen med över 3 procent jämfört med 2007. De senaste forskningsrönen visar samtidigt att klimatförändringarna går snabbare än vad tidigare prognoser förutsagt. För bara några år sedan trodde FN:s klimatpanel att det skulle dröja upp till hundra år innan vi skulle få se en isfri Nordpol. Nu är prognosen att hela Arktis kan vara isfritt inom tio år. Samtidigt rapporterar andra forskare att den tinande tundran i Sibirien har börjat släppa i från sig växthusförstärkande metanhydrater, vilket bidrar till att ytterligare öka jordens temperatur. Människans utsläpp har i själva verket varit

en startmotor för självförstärkande processer i naturen som riskerar att oåterkalleligt leda till ett förändrat klimat. Kanske har vi redan överskridit tröskeln där processerna står utom vår kontroll. Men slutsatsen vi kan dra av det är inte att vi lika gärna kan ge upp, utan att vi tvärt om måste vara ännu ihärdigare i att minska utsläppen. Klimatfrågan är inte ett framtida hot. Vi ser redan konsekvenserna runt omkring i världen. I Bangladesh har tiotusentals människor flytt från dränkta öar, och tidigare bebodda öar i Stilla havets måste överges. Mer vatten på vissa ställen innebär samtidigt mindre vatten på andra ställen. Framför allt ser vi hur stora områden i Afrika blivit obeboeliga på grund av ihållande torka. En annan konsekvens är att det ökade energiinnehållet i atmosfären leder till kraftigare oväder, orkaner och cykloner. Enskilda cykloner i tropikerna dödar tiotusentals människor. Ja, det är inte vi som orsakat problemen som i första hand drabbas. Det är människor i de fattigare länderna. Kanske är det därför arbetet med att minska koldioxidutsläppen har varit så trögt. Det är dags att vi i Europa och Amerika tar vårt ansvar!

Louisa tog en klunk vatten och möttes av ihärdiga applåder. Av applåderna att döma trodde publiken att hon talat färdigt. Men stärkt av det bemötande hon fick dristade hon sig till att åter göra ett nytt försök att föra fram den lite svårare informationen.

- När man hör politikerna tala vid klimatkonferensen bedövas man av en naiv tilltro till att det är andra som ska lösa problemen, ny teknik som ännu inte finns, eller en övertro på enskilda konsumenters upplysta val. Det är irrspår. Vi har inte tid att vänta, inte tid med ytterligare tomma ord och floskler. Nu krävs radikala och kraftfulla åtgärder för att verkligen minska utsläppen. Vissa åtgärder vore oerhört enkla. Bygg ut kollektivtrafiken, naturligtvis baserad på ickefossila drivmedel. Inför globala flygskatter för att radikalt minska fulflyget. Stoppa infrastruktursatsningar som leder till ökade utsläpp. Ingen behöver ytterligare externa köpcentrum, flygplatser eller motorvägar. Inför koldioxidskatt på mat. Ingen behöver äta kött sju dagar i veckan. Förbjud all icke-förnyelsebar elproduktion. Allt detta är åtgärdsförslag ni hört förr, åtgärdsförslag som borde vara så självklara att vi genast kunde få globala beslut om dem. Men trots att vi fört fram åsikterna under många år händer inget. Politikerna är för fega, och backar så snart företrädare för oljeindustrin morrar lite. När jag tittar ut över plakat och banderoller ser jag samtidigt ett budskap som sticker ut lite. Det sticker ut därför att det lyfter en fråga som jag inte hört så mycket diskussion kring tidigare: moratorium mot ytterligare prospektering för nya oljekällor. Vi befinner oss ju i den märkliga situationen att trots att kunskapen om hur förbränning av olja och kol successivt förändrar klimatet är väl förankrad hos de allra flesta, så har det aldrig förr investerats så mycket pengar i projekt för att hitta nya

oljekällor som idag. Isbjörnarna flyr nordpolen när isen försvinner. De som inte drunknar skjuts på Island. Och i takt med att isen försvinner är oljeexploatörerna snabbt på plats för att ta i anspråk de nya oljekällor som man nu kan komma åt. When will they ever learn? De kommer inte att lära sig! De måste tvingas att avstå från det som är möjligt, och istället investera dessa miljarder dollar i förnyelsebara energikällor. Och här kommer politiken in. Företrädare för världens nationer skulle redan idag kunna fatta ett beslut om att förbjuda ytterligare exploatering av jungfruliga oljekällor. Förra veckan fanns det två politiker som var beredda att ta det ansvaret. Att de har mördats är bland det mest fruktansvärda som någonsin skett i mänsklighetens historia. Låt deras vision nu leva vidare. Låt oss få kongressdeltagarna att rösta i enlighet med deras förslag om moratorium mot ytterligare oljeutvinning!

Louisa slutade tala. Hon klev bort ett snäpp från mikrofonen för att understryka att hon var färdig, och möttes genast av massiva applåder. Hon klev ner från talarstolen och kramades om av personerna i närheten. Även Lina övergav Simon ett ögonblick för att också få krama om Louisa.

- Du var fantastisk. Om inte det här får medialt genomslag vet jag inte vad som bryter igenom.

Någon enstaka journalist, av dem som hade hört talet, tog

fasta på det Louisa sagt om att det enda sättet att förhindra ytterligare mord är ett snabbt och massivt politiskt stöd för ett moratorium mot ytterligare exploatering av oljekällor. Det kunde naturligtvis tolkas som ett hot, och kablades i ett par medier ut som ett sådant. Men de flesta gjorde istället en vinkling utifrån den nyhet som Louisas tal faktiskt innehållit: att Wilson och al Saud hade haft ett gemensamt radikalt förslag till lösning på klimatfrågan. Det var en tacksam förstasidesnyhet, med kopplingar både till mordet och till konferensens huvudfråga.

Henning uppsnappade nyheten vid lunch. Hans första tanke var att han försagt sig igen. Att han varit naiv som trott att det han sa till Louisa skulle stanna dem emellan. Så länge ingen efterfrågade var hon hade fått uppgiften ifrån var det kanske ingen fara. Tvärt om skulle det kanske kunna få CIA lite mer intresserad av det nya spåret, när det nu blev allmänt känt att de mördade hade ett gemensamt radikalt förslag. Men rimligtvis skulle frågan om var Louisa hade fått informationen ifrån komma förr eller senare, och Henning insåg att om det blev känt att han fört sådana diskussioner med Louisa skulle hans ställning inom polisen försvagas kraftigt. Om han ens skulle kunna jobba kvar.

En som var än mer bekymrad över nyheten var Wilsons efterträdare, Jane Johnson. Hon kallade samman den amerikanska

delegationen under lunchpausen för att diskutera hur de skulle hantera den oväntade situationen. Den linje man drivit under förmiddagen var att om några arabländer beslutade sig för att avbryta det egna deltagandet i konferensen så fanns inget annat än att också avbryta konferensen som sådan. Johnson ville att man nu skulle ändra strategi och istället direkt ansluta till dem som hotade att avbryta sitt deltagande. Men hon fick mot-hugg.

- Vi har en regering som tydligt uttalat att vårt uppdrag i och för sig är att bevaka amerikanska ekonomiska intressen, men också att visa på en vilja att komma vidare med gemensamma beslut som kan minska klimatförändringarna. Ditt anförande har upprört en del känslor, även i Vita huset. Och om vi ensidigt avbryter vårt deltagande i konferensen så kommer det att leda till massiva protester mot USA, och det accepterar knappast regeringen.

- Samma protester kommer när vi röstar mot det moratorium som föreslås, svarade Jane. Det är långt mycket bättre att bråka om formaliafrågan, än att falla på en sakfråga.

- Men vad är det i så fall för fel på nuvarande strategi, att låta andra bära ansvaret för att konferensen kollapsar och själva konstatera att om inte alla viktiga aktörer finns på plats är hela tillställningen meningslös?

- Det var inget fel på den strategin, så länge som vi kunde utgå ifrån att araberna står fast vid sin linje. Men nu finns risk att

de ändrar ståndpunkt, och innan det händer måste vi få ett snabbt avgörande till vår fördel. Den stund de ändrat ståndpunkt är det meningslöst för oss att stå fast vid den linje vi haft, men att ändra sig då vore oerhört genomskinligt, svarade Jane rappt.

- Och vad får dig att tro att de skulle ändra uppfattning, det har ju inte direkt låtit så under förmiddagen.

- Därför att det förslag som cirkulerar i media spelar dem i händerna. Det är inte araberna som har slut på olja. Det är vi. Det är inte araberna som behöver hitta nya oljekällor, så ett moratorium mot att hitta nya fyndigheter vid nord- och sydpolen, eller andra hittills otillgängliga platser är piece of cake för dem att anta. Det innebär tvärt om att de kan tjäna ännu mer pengar på den olja de har kvar.

- Möjligtvis kortsiktigt. Men om förslaget kopplas till att de samtidigt ska tvingas att köpa upptagsrättigheter som sedan delas mellan alla länder som har outnyttjade tillgångar borde de inte vara allt för angelägna.

- Klart att de inte är angelägna. Problemet är att de både kan ha och kan vara utan ett sådant beslut. Vilka tror du betalar upptagsrättigheterna? frågade Johnson upprört.

- De som har rättigheten att fortsätta pumpa upp olja.

- Har du aldrig studerat ekonomi? Det är vi konsumenter som betalar. Araberna kommer att fortsätta göra samma vinster som tidigare, alla extra pålagor betalas som alltid genom ett högre slutpris. De enda som verkligen förlorar på den här konstruk-

tionen är våra bolag som har vittring på nya oljekällor. Om folk får chansen att studera det här förslaget närmare kommer det inses av alla normalbegåvade personer. Därför måste konferensen få ett abrupt slut. Och därför föreslår jag att vi går tillbaka och meddelar att som situationen ser ut kräver vi att konferensen omedelbart avbryts och att det enda alternativet för oss som annars kvarstår är att vi åker hem redan idag.

Anne Nielsen hade blivit uppkallad till Howard Miller. Hon promenerade kvarteren till CIA-hotellet. Det var rejält kallt. Nielsen fick under promenaden en känsla av att den kraftiga väderomsvängningen illustrerade hennes egen situation. Hennes undfallenhet gentemot Henning riskerade helt klart att leda till att hon fördes ut i kylan, efter den snabba karriär hon hittills gjort inom CIA.

Hon anmälde sin ankomst så snart hon kommit till hotellet. Miller hade sagt att det var brådskande att hon kom, men nu lät han henne vänta. Det var inget bra tecken. Den som har ett viktigt uppdrag att ge är inte sen med att ge nödvändig information till uppdragstagaren. Men den som bara har en utskällning att vänta kan gärna hållas på sträckbänken. Efter en halvtimme meddelade Howard Miller att Anne Nielsen kunde komma in på hans rum.

- Vad i helvete håller danskarna på med? var hans första ord

när hon satt sig.

- Ja, du. En hel massa saker som vi inte har kontroll över, svarade Anne ärligt.

- Ditt jobb var att hålla kontroll. Du har misslyckats. Varför har aktivisterna släppts?

- Danskarna menade att det inte fanns någon juridisk möjlighet att hålla dem häktade längre.

- Trams. Hade du gett oss en signal om att de var på väg att släppas hade vi väl kunnat ordna de juridiska möjligheterna.

- Jag visste inget förrän det var för sent.

- Ditt jobb var att veta. Du har misslyckats. Vad är det för uppgifter som cirkulerar om att Wilson och al Saud tänkt lägga något gemensamt förslag för att minska utsläppen?

- Det var ett dokument som hittades i al Sauds dator. Och här har jag faktiskt en idé om vad vi måste göra.

- Vad för dokument?

Anne insåg att om Howard fick föra samtalet vidare utifrån sitt eget upplägg skulle det sluta med att hon själv fick sparken. För att på något sätt överta initiativet höjde hon rösten. Hon framställde Hennings önskemål om att CIA skulle undersöka om det dokument som hittats var genuint som en egen idé, något som CIA kunde göra för att sätta käppar i hjulen för danskarna.

- Howard. Nu måste du lyssna på mig! Danskarna har hittat ett

dokument i al Sauds dator som helt uppenbart är något som är förfalskat. Dokumentet ger intryck av att vara ett radikalt anförande som al Saud tänkt hålla, kryddat med konkreta förslag i en för oss tämligen oväntad linje. Och danskarnas slutsats är naturligtvis att han har mördats av någon som har politiskt eller ekonomiskt intresse av att han inte skulle föra fram detta. Men det är självfallet något som har placerats i hans dator efter hans död. Vårt uppdrag nu måste därför vara att ta reda på vem som har placerat dokumentet i datorn. Då har vi också mördarna fast. Och samtidigt återtar vi initiativet från danskarna och avslöjar deras teori som falsk.

Howard tittade ner i bordet en sekund. Efter att snabbt ha tänkt över det Anne sagt höjde han blicken och svarade.

- Det ligger något i det du säger. Du får en chans till. En. Misslyckas du igen är du färdig i vår organisation. Du måste ha tentaklerna ute mer. Är något på gång hos danskarna måste du veta det. Du kan inte sitta och vänta på att de ska informera dig om att de tänker bryta vår uppgörelse. Misslyckas inte igen. Jag säger det inte som ett hot, utan som en önskan. Jag hoppas av mitt hjärta att du klarar det. Men om du inte gör det finns inget annat alternativ för mig än att skicka hem dig. Uppfattat?

- Uppfattat. Och al Sauds förmodade dokument?

- Det tar jag genast tag i. Och du kan hälsa danskarna att de är

skyldiga oss ett tack. Vi har sprängt en terroristcell som skulle ha kunnat ställa till mycket oreda i landet. De danska medborgarna kan ställas inför rätta här, men egyptiern ska till Amerika för att dömas. Ordna all formalia kring det.

- Ska ske.

Demonstranterna var färdiga med dagens övning. Med undantag av ett fåtal stenkastare hade tillställningen gått just så lugnt till som arrangörerna hade hoppats, och mediegenomslaget var totalt. Mycket tack vare Louisas tal. Vilka politiska konsekvenser det skulle leda till återstod att se. Frågan för stunden var självfallet om konferensen skulle fullföljas eller inte. Att Louisa medverkat till att öka risken för att konferensen snabbt skulle avbrytas var något hon var lyckligt ovetande om. Några i det svenska gänget samlades kring Louisa, och de letade upp en pizzeria för att få en sen lunch.

- Nu måste du berätta allt vad som hände hos polisen, sa Lina när de väl hade satt sig till bords.

- Det var helt sjukt. Det var amerikansk polis som var värst. Danskarna var hyggliga, svarade Louisa.

- Vadå amerikansk? Var kom de ifrån? frågorna haglade från vännerna.

- Jag vet inte. Jag fattade ingenting av vad som hände. Men först förhöordes jag av amerikanerna. De kallade mig för mördare och en massa otrevligt. Och när allt bara kändes som

mest bedrövligt, försvann de och istället kom en dansk snut som var schysst.

- Det var väl den vanliga taktiken med good cop, bad cop, sa Simon.

Han tyckte att han också förtjänade lite plats i det rampljus Louisa befann sig i. Han hade ju trots allt råkat betydligt värre ut än henne, även om det naturligtvis kunde sägas vara självförvållat.

- Jag tror inte det, svarade Louisa. De verkade helt osynkade.

- Du är så naiv, sa Simon. *Jag* förhöordes bara av amerikanerna. De var helt besatta av tanken på att vi skulle ha mördat Wilson.

- Men varför släpptes ni då? frågade Lina.

- Det var väl omöjligt att hålla oss längre när de inte hade några rimliga åtalspunkter. Jag tror inte att danskarna misstänkte oss, sa Louisa.

- Fast det var danskar som gjorde razzian, sa Simon småputt över att vare sig få medhåll eller väcka intresse.

Samtalet övergick till planerna för eftermiddagen.

- Jag vill i alla fall gå på något av seminarierna nu, sa Louisa. Jag har inte lyckats gå på ett enda än, det är lite trist när det ordnas så mycket bra.

- Jag hänger på, svarade Lina. Men jag tycker absolut att du skulle gå ut med något pressmeddelande först.

- Om vadå? frågade Louisa.

- Om det du sa i talet så klart.

- OK, vi drar till något internetcafé först.

Gänget splittrades. Louisa och Lina bestämde sig för att gå till centralstationen, där de visste att det fanns datorer. Simon kunde inte välja själv vad han skulle göra. Lina drog hans rullstol.

Konferensen hade återupptagits efter lunchuppehållet och Saudiarabien begärde omedelbart ajournering så att grupperna skulle kunna överlägga kring den nya information som framkommit i media under dagen.

- Helvete, nu är vi rökta, väste Jane Johnson. Det blir som jag har sagt, nu kommer araberna att svänga, håll ställningarna, jag måste ringa ett samtal.

Jane letade upp en korridor där hon kunde prata ostört.

- Hej, det är jag. Har ni några strategier för hur vi ska hantera den information som läckt ut? Mm. Mm. OK, ska vi ses på mitt hotellrum igen? Mm. Ikväll? Mm. Men det är brådskande. Jag vet inte hur vi hanterar det om araberna plötsligt inte längre

vill avbryta konferensen. Mm. Mm. En till? Det är ju strålande. Ta en ryss. De reagerar omedelbart.

Jane var mycket nöjd över det besked hon hade fått från sin kontaktperson och återvände till sin grupp med ett leende på läpparna.

Mads Westergaard hade plockat fram en dossier om Heartland och vilka finansiärer som stod bakom institutet. Henning gick igenom den tillsammans med honom.

- Mest amerikanska intressenter, muttrade han.

- Ja. Vad hade du väntat dig?

- Finns det någon koppling till någon i den amerikanska delegationen? frågade Henning.

- Inte vad jag har fått fram än.

- Fortsätt att granska det. Finns det en sådan koppling är vi nog i hamn.

- Har du mött några reaktioner från CIA kring det vi dragit igång?

- Nix. Jag ska prata med Anne om saken, sa Henning.

- Var försiktig. Finns koppling till den amerikanska delegationen lär CIA också vara inblandat. I värsta fall är de här enkom för att bevaka att mordet inte uppklasas.

- I så fall har vi ett problem! suckade Henning.

- Vadå?

- Om de vill att al Sauds anförande ska verka fingerat så är det väl den enklaste saken i världen att fixa.

Anne slets mellan viljan att å ena sidan följa Howards order och göra ett bra jobb, och att å andra sidan vara Henning till lags. Hennes motiv för att inte vilja göra Howard missnöjd igen var självklara. Alternativet var att petas från CIA. Kanske ut i en hopplös arbetslöshet, utan möjlighet till framtida kvalificerade arbetsuppgifter. Motiven till att samarbeta med Henning var mer diffusa. Var det för att hon innerst inne trodde att han var på rätt spår? Eller för att hon tyckte om honom personligen? Fy skäms! Personliga känslor fick inte störa professionen. Det hade hon fått lära sig som regel nummer ett samma dag som hon plockades upp av CIA. Kanske fanns det en möjlighet att både lyckas i Howards och Hennings ögon. Det var i alla fall vad hon tänkte sträva efter, och under eftermiddagen effektuerade hon först snabbt både utförseltillstånd för Ramzi Azzam och såg till att CIA:s datatekniker gavs tillgång till al Sauds dator. Hon berättade sedan för Henning om den knepiga situation hon hamnat i.

- Jag förstår. Jag ska inte pressa dig så att du förlorar jobbet, sa Henning. Men skulle det gå så illa kan jag se till att du får plats här. Det kanske kan vara en liten tröst med en sådan livlina?

- Ja, det är klart. Men det är ju inte helt lätt att lämna hem och

närheten till föräldrarna och allt.

- Men du är ju inte den första i världshistorien som emigrerar i så fall, sa Henning i lättsam ton för att pigga upp henne. Tänk bara på din farfar.

- Ja. Och vem vet, pappa kanske vill flytta med till Köpenhamn... Men nu ska jag inte sväva iväg mer. Nu måste jag arbeta. Tack i alla fall.

Louisa, Lina och Simon hade skickat iväg pressmeddelandet till alla nyhetsbyråer som de kunde hitta e-post till. Linas mobiltelefon hade uppgivits som kontaktnummer.

- Du måste skaffa egen mobil, sa Simon.

- Ja, du brukar säga det, svarade Louisa.

- Men du lyssnar ju aldrig på mig.

- Men jag har aldrig haft något behov. Saker som jag inte behöver ser jag ingen vits med att skaffa.

- Men att *du* inte behöver någon mobil är ju för att alla andra har. Hur solidariskt är det att alltid lita till att andra har en telefon som du kan låna? sa Simon.

- Skulle man inte kunna ha mobiltelefonspooler, precis som man har bilpooler? svarade Louisa.

- Vad skulle vara vitsen med det? sa Simon spydigt.

- Det är väl uppenbart! Istället för att tillverka fem mobiltelefoner kunde man tillverka en.

- Big deal.

- Istället för att tillverka fem miljoner mobiltelefoner kunde man tillverka en miljon, sa Louisa. Det blir en ganska stor skillnad i miljöbelastning. Dessutom finns ju rapporter som visar att strålningen är farlig. Särskilt om man är gravid. Det säger ju till och med EU-parlamentet. Jag kanske vill skaffa barn någon gång. Dessutom tycker jag att det här med krav på ständig nåbarhet är idioti. Det finns säkert ett samband mellan den ökande stressen i samhället och kravet på att alltid vara nåbar.

- Äh. Du är bara teknikfientlig, svarade Simon.

- Det beror på vad det är för sorts teknik. Jag tycker att de har schyssta spårvagnar här i Köpenhamn. Tänk om vi hade sådan high tech i Uppsala!

Ett skäl för att avstå ifrån att använda mobiltelefon, som Louisa inte tänkt på, var att den som bar mobiltelefonen ständigt exponerade var hon befann sig. Den som var efterspanad kunde på gott och ont inte komma undan så länge hon hade telefonen med. CIA hade avlyssning på all e-postkorrespondens till nyhetsredaktionerna, och när Louisas namn dök upp i ett pressmeddelande kopplades det genast samman med den person som offentliggjort Wilsons och al Sauds hemliga plan. Telefonnummer på pressmeddelandet var nästa ledtråd, och CIA påbörjade genast efterspaningar om var personen som bar den telefonen befann sig.

Louisa, Lina och Simon hade promenerat iväg för att lyssna på ett av de seminarier som arrangerades för att tillresta demonstranter skulle ha meningsfulla kringaktiviteter. Det fanns en uppsjö av olika aktiviteter att välja på. Föreläsningar, gruppdiskussioner, insändarverkstad och allt möjligt annat. Louisa ville gå på en föreläsning som hon själv hade varit med att ta initiativ till att få till stånd. Den hade redan börjat, men de lyckades hitta några lediga platser.

Så snart CIA lokaliserat var den eftersökta mobiltelefonen fanns skickades två agenter ut för att åter arrestera Louisa Westin. Men den här gången utan inblandning av dansk polis. Agenterna hade med sig bilder av Louisa för att enkelt kunna gripa rätt person. Att mobiltelefonen fanns i en föreläsningssal stod snart klart, och de två amerikanerna tittade efter Louisa bland åhörarna, och nickade menande till varandra när de såg henne där på fjärde raden framifrån. Hon satt nästan längst ut på raden. Utanför henne satt bara en annan flicka och en person i rullstol i gången bredvid. Det gjorde det lite enklare att gripa henne direkt. CIA-agenterna hade till och med diskuterat att vänta med gripandet tills föredraget var slut om det visat sig att hon suttit i mitten av en stolsrad. Att tvinga med någon som satt inklämd bland många som skulle kunna tänkas vilja beskydda offret hade annars kunnat bli dem övermäktigt. Men som läget nu var beslutade man sig för att agera omedelbart. Agenterna gick fram till Louisa, och beordrade

henne att genast resa sig upp och följa med. Louisa vägrade, med följd att den ena agenten tog tag i henne och slet upp henne från stolen, samtidigt som den andra agenten drog sitt vapen och väste åt Louisa att omedelbart följa med om hon ville undvika ett blodbad i salen. Louisa tvekade inte en sekund, utan följde självmant med agenten mot utgången. Men hennes ögon fylldes av tårar. Hon ville inte dö, men gissade att varje steg hon tog ledde mot en säker död. Men en meningslös massaker i salen vore än värre, så hon tordes inte på något sätt obstruera mot pistolmännen. Lina satt kvar i sin stol, paralyserad av åsynen av revolvern, medan Simon skrek åt agenterna att släppa Louisa. Med sina brutna ben var det dock inget han kunde göra för att hindra dem.

När agenterna försvunnit iväg med Louisa kom Lina till sans igen. Att det inte var vanliga poliser som hade gripit Louisa stod bortom allt tvivel, så hon samlade sig och ringde den danska polisen för att berätta om vad som hänt. Efter att ha fastnat i ett par olika växlar lyckades Lina göra en anmälan. Några minuter senare var några polisbilar på plats, men vid det laget var kidnapparna försvunna utan minsta spår. Miss-tanken att Louisas försvinnande kunde ha något med morderna på al Saud och Wilson att göra gjorde att Simon och Lina fick följa med till polisstationen. De fördes till Mads Westergaard som, så snart han fått klart för sig vad saken gällde, hämtade Henning. Henning darrade till när han hörde vad som hade

hänt. Var det så att Louisa hade kidnappats för att någon undrat hur hon kunde känna till al Sauds dokument? Då satt han själv löst till.

Linas berättelse var smått otrolig. Henning hade varit med om mycket under sina år på Köpenhamnspolisen. Men det här var det fräckaste han hört. Två personer med vapen som för bort en annan person helt öppet mitt framför hundratals andra! Så vitt Lina kunnat förstå av språket var det amerikaner som hade kidnappat Louisa. Det lät logiskt i Hennings öron, och stämde överens med hans egna teorier. I värsta fall innebar det att den som utfört de tidigare morderna misstänkte att Louisa anade vem som låg bakom dåden. I så fall fanns inte mycket hopp för Louisa. Den som mördat förr, drar sig inte för att begå ytterligare mord om det är vad som behövs för att inte koppelas samman med redan begångna brott.

I det sista avseendet hade Henning fullständigt rätt. I samma stund applicerades en bilbomb på den limousin som den ryska förhandlingsgruppen använde sig av. Bomben var fjärrstyrd och kunde enkelt fås att detonera vid önskat tillfälle. Ett groteskt tilltag, helt utan något motiv kopplat till det tilltänkta offret.

Den ryske chefsförhandlaren Leonid Lasta gick in i limousinen tillsammans med ett par medarbetare. Chauffören gjorde sed-

vanlig honnör och stängde dörren till baksätet. Han gick runt bilen på framsidan, och satte sig till rätta i förarsätet, stoppade in nycklarna och vred om. Just efter att bilen hade kommit iväg exploderade en laddning placerad under baksätet. Bilen började brinna, och det brinnande vraket gled upp på trottoaren och in i en husfasad. Ett par personer som befunnit sig på trottoaren blev klämda mellan det brinnande bilvraket och fasaden. Några personer i närheten skyndade bort, i rädsla för ytterligare explosioner. Men någon hade i alla fall tillräcklig sinnesnärvaro för att omedelbart ringa räddningstjänst. Leonid hade knappast ens märkt av smällen, utan genast dött. När ambulansen var på plats några minuter senare var samtliga passagerare i baksätet döda. Chauffören hade däremot överlevt explosionen, och fördes till lasarettet tillsammans med de personer som skadats på trottoaren. Lyckligtvis hade ingen av dem livshotande skador. Med tanke på folkvimlet var det egentligen ett under att inte fler personer drabbats. Men resultatet av bombattentatet var likafullt vidrigt att beskåda. Lemlästade kroppar, vanställda ansikten. Vem som varit vem var omöjligt att säga utan obduktion.

Henning fick besked om attentatet just efter att Anne hade informerat honom om att CIA:s undersökning visat att den aktuella filen i al Sauds dator placerats där *efter* att al Saud hade mördats. Alla teorier som Henning haft tycktes omkullkastade. Den logiska konsekvensen av CIA:s uppgifter var att

mördaren ville att polisen skulle få den felaktiga uppfattningen att al Saud och Wilson haft radikala klimatpolitiska åsikter, och närmast till hands för ett sådant grepp var naturligtvis en grupp militanta miljöaktivister. Attentatet mot den ryska delegationen förvirrade ytterligare. Det föll helt utanför allt sammanhang. Ryssland hade varken stöttat EU:s krav på klimatpolitiska åtgärder, eller aktivt drivit något motstånd mot förslaget på det sätt som USA och Saudiarabien hade gjort. I och för sig var det svårt för omvärlden att veta vilken slutgiltig inställning Ryssland skulle inta. Den avvaktande hållningen kunde dölja både den ena och andra ståndpunkten. Följaktligen skulle attentatet mot ryssarna ha kunnat utföras både av en grupp militanta klimataktivister som trodde sig veta att Ryssland skulle ansluta till USA:s linje, och av en grupp finansierad av oljemaffian, som trodde sig veta att Ryssland skulle medverka till att driva fram en skärpt global klimatpolitik. Att få information om vad som var Rysslands egentliga hållning såg Henning därför som nästa viktiga uppgift. Samtidigt gnagde det i Henning att det kanske inte fanns någon logik alls mellan morden. Det kunde ju också vara vanvettsattentat utan syfte, eller en allmän aggression mot klimatkonferensen som sådan. Det behövde inte ens vara samma organisation som stod bakom alla dåd. Det sofistikerade mordet på Richard Wilson liknade ju verkligen inte attentatet mot de ryska diplomaterna på något sätt. Henning avbröts i sina tankar av Anne Nielsen.

- Howard Miller vill att du omedelbart kommer till hans kontor.

- Varför? frågade Henning.

- Ärligt talat har jag ingen aning. Jag vet bara att det var oerhört angeläget, något du måste prioritera.

- Om jag ska prioritera något vill jag veta vad det rör sig om.

- Jag är ledsen. Visste jag något skulle jag berätta det. Men jag vet inte vad han vill. Bara att han var väldigt angelägen. Kan du inte gå dit? För min skull?

- Vad spelar det för roll för dig om jag går dit eller inte?

Anne var tyst ett ögonblick, tittade ut genom fönstret, och såg sedan på Henning igen.

- Jag vet inte. Men jag tror att det spelar roll. Jag är ju placerad här för att ge dig order. Misslyckas jag med det igen får jag väl packa ihop för gott. Om det sedan kommer ut att jag har misslyckats därför att jag...

Anne tystnade åter. Henning väntade en stund, ifall hon bara hämtade andan. Men när hon inte fortsatte meningen gick han fram till henne och gav henne en kram. Det var inte tänkt som annat än en kram vänner emellan, men den blev längre och mer intim än vad Henning kände sig bekväm med. För att ändå inte avsluta kramen allt för avogt viskade han att han skulle bege sig till arge Howard på en gång, släppte taget om Anne och gick ut ur rummet.

*

Attentatet mot den ryska delegationen föranledde att konferensen omedelbart avblåstes. Det var inte längre någon tvekan om att det var konferensen som sådan som våldsdåden riktades mot. Det första mordet kunde ha varit en slump. Det andra kunde ha varit en personlig vendetta. Men att spränga hela den ryska delegationen i luften, det kunde inte förklaras som något annat än terrorism med politiskt syfte. Ett flertal delegationer lämnade Danmark omedelbart. Även om riskerna för ytterligare attentat bedömdes som liten nu när konferensen avslutats, fanns ingen anledning att dröja kvar i landet. För Köpenhamns del var fiaskot totalt. Man hade inte bara visat sig oförmögna att hantera delegaternas säkerhet och mordutredningen. Det politiska resultat som så många förväntat sig av konferensen hade också fullständigt uteblivit.

Men det var inte enbart missbelåtna diplomater som lämnade landet. Jane Johnson var påtagligt nöjd över situationen när hon packade resväskan för att lämna Köpenhamn. Leendet satt fortfarande kvar på hennes läppar när hon promenerade ut från hotellet till bilen som skulle ta henne till flygplatsen. Men det var ett leende som omvandlades till en bitter grimas när hon insåg att en pressfotograf plåtade henne. Bättre illustration till artiklar om den kollapsade konferensen än delegater på väg att lämna Köpenhamn fanns inte. Och en leende Jane Johnson var en riktig jackpot. En bild som visade att det fanns delegater som uppenbarligen inte var missnöjda med situatio-

nen. Bilden spreds raskt, och på sina håll med ironiserande bildtexter.

Det hade inte tagit allt för lång tid innan CIA-agenterna hade fått ur Louisa att det var Henning Sörensen som hade informerat henne om att al Saud och Richard Wilson planerat en radikal omsvängning av sina länders tidigare reaktionära hållning. Snart var det också uppenbart att Louisa inte visste mer än så, så någon anledning att hålla henne i fortsatt förvar fanns inte. Innan de släppte Louisa fri gjordes däremot ett försök att inplantera en falsk historia i henne. Metoden var simpel, men ofta framgångsrik. De två agenter som gripit och förhört Louisa låtsades helt enkelt föra ett samtal som inte var ämnat för henne. Samtalet gick ut på att det falska dokument som de placerat i al Sauds dator tydligen hittats och gett önskat resultat. De satte därefter ögonbindel på Louisa, och förde ut henne till en bil för att dumpa henne i närheten av de lokaler där hon kidnappats.

- Vad i helvete har du för motiv till att sprida information till anhållna om falska dokument som hittas i mördades datorer, sa Howard Miller så snart Henning kom in på hans rum.

Henning lät sig inte rubbas av Howards hårda attityd. Men av frågan insåg han omedelbart att det var CIA som hade kidnappat Louisa.

- Var har ni gjort av Louisa Westin? frågade han till synes

oberörd.

- Jag avkräver dig ett svar på min fråga, sa Howard ilsket.

- Det är jag som avkräver dig ett svar. Kidnappning är ett grovt brott. Du har minst 12 år att vänta i danskt fängelse.

- Glöm det, svarade Howard, men inte fullt lika självsäkert som tidigare. Jag har bevis på att du har delgivit Louisa information som hon inte var behörig att få.

- Trams. Däremot har jag bevis på att hon bortförts på order av dig, på ett fullständigt lagvidrigt sätt, sa Henning förvissad om att det var han som nu hade övertaget i diskussionen.

- Du glömmer en sak, sa Howard med ett litet flin. Du är bara en marionett. Vi har getts full befogenhet att reda ut den här soppan som den danska polisen inte klarar att hantera på egen hand. Och vi använder de metoder som vi finner nödvändiga.

- Fel. När ni är i Danmark följer ni de lagar som finns här, sa Henning med ännu mer aggressivitet i rösten, för att få Howard ur balans.

- Det är nog inte den syn din regering har på saken. Är du mån om att behålla ditt arbete är du så god och underordnar dig oss.

- Om inte du omedelbart ger order om att frige Louisa kommer du att spärras in. Jag har redan gett en polispatrull order om att häkta dig. Det enda som kan stoppa dem är en kontraorder från mig. Och det enda som kan få mig att ge en sådan order är att jag med egna ögon ser att Louisa är fri och välmående.

- Du tar dig friheter som du inte har, sa Howard uppenbart besvärad.

Hennings påstående hade varit en snabbt påhittad lögn. Men det tycktes vara en framgångsrik sådan. Även om han haft en misstanke redan tidigare om att det var CIA som fört bort Louisa, hade han ju inte blivit säker på sin sak förrän det var uppenbart att Howard dragit information ur henne.

- Nå, hur blir det, upprepade Henning.

- Hon är redan fri, sa Howard.

- Då har jag inget mer här att göra. Men om det visar sig att du ljugar är jag snart tillbaka för att sy in dig.

Henning lämnade rummet. Howard hade stor lust att hålla kvar honom. Men han fann det uppenbart att våldsamma metoder inte skulle lösa något. Här krävdes diplomati för att inte riskera repressalier. Det vore inte bra om det skulle komma ut att CIA hade agerat på det sätt som han gett order om. Möjligtvis hade han tagit sig rättigheter som hans egna chefer skulle ogilla skarpt.

Louisa hade satt sig apatiskt på ett trappsteg så snart hon motats ur bilen och blivit av med ögonbindeln. De senaste dagarna var som en ond dröm. Det enda som virvlade runt i henne var en längtan att åka hem till Sverige, bort från det kaos som var överallt omkring henne i Köpenhamn. Men inom henne fanns också en ansvarskänsla som gjorde att hon inte gick raka vägen till järnvägsstationen, utan istället bestämde

sig för att meddela kamraterna att hon var frisläppt igen. Vad var det för typer som hade fört bort henne? Av språket att döma antagligen amerikaner. Men vad var det de sagt till varandra? Att al Sauds dokument inte hade skrivits av honom, utan bara var en förfalskning? Det var helt klart något hon måste informera Henning om. Plötsligt slog det henne att hon nämnt Hennings namn. Vad skulle de göra av den informationen? Mörda honom? Det var något som inte var logiskt i det som hänt. Hon kände att hon borde kontakta Henning omedelbart, men orkade inte. Istället tog hon bussen till massföreläsningen, i hopp om att träffa sina kompisar där.

*

Boris Petrov anlände till Köpenhamn dagen efter mordet på de ryska förhandlarna. Han hade inga ambitioner att knyta några officiella kontakter med danska myndigheter. Men mord på ryska diplomater var ett allvarligt brott som inte kunde lämnas till utländsk polis att utreda ensamt. Den risk som fanns att oskyldiga förövare dömdes för att skydda de egentliga mördarna kunde bara minimeras på ett sätt: genom egna undersökningar. De ryska agenter som redan fanns i Köpenhamn kallades till ett informationsmöte. Men till Boris stora missnöje hade de inte mycket fakta att presentera. CIA hade övertagit den egentliga ledningen över mordutredningarna. Dansk polis var inget annat än amerikanska marionetter. En svensk

grön aktivist, Louisa Westin, hade tidigare varit anhållen men släppts, för att kort därefter kidnappas. CIA hade också slagit till mot en al Quaidacell, och en egyptisk terrorist hade förts till USA.

Petrov gav order om att alla uppgifter om CIA:s inblandning skulle föras till media. Amerikaner så väl som danskar skulle få en duktig dos bad will, samtidigt som det skulle underlätta det egna arbetet om det allmänna medieintresset riktades mot CIA:s aktivitet i landet. Petrov skulle just förklara mötet avslutat när hans telefon ringde. Efter ett kort samtal vände han sig till de övriga.

- Al Quaida har tagit på sig attentatet mot de ryska diplomaterna. En videoinspelning har mailats till den ryska ambassaden, där Usama bin Laden förklarar att likvidationen ska ses som hämnd för att den saudiske hjälten al Saud brutalt mördats, sa Boris buttert.

- Kan det vara sant? frågade en av säkerhetspoliserna.

- Knappast, svarade Boris. Jag gissar att bin Laden är angelägen om att inte ges skulden för mordet på al Saud. Det är ju annars den logiska konsekvensen av hans tidigare hot. Men han överskattar sin egen betydelse. Gå ut med information om att CIA styr danska myndigheter.

Ryssarna hade så mycket information att delge nyhetsbyråerna att varken CIA eller den danska polisen förmådde tala sig ur

affären. Det blev verkligen den massiva skandlrapportering som Henning siat om tidigare. Men själv såg Henning till att hålla sig helt borta från mediedrevet, genom att hänvisa alla frågor han fick högre upp i hierarkin. Avslöjandet medförde också ett kraftfullt politiskt agerande från oppositionen, topat med krav på justitieministerns avgång. Det här var helt klart något som inte fick förspillas, med tanke på det stundande valet och det regimskifte som regeringens eftergift åt amerikanerna skulle kunna leda till om korten spelades rätt. För CIA var offentliggörandet inte lika besvärande i sig. Howard Miller hade tvärt om förhoppningar om att det skulle leda till att Henning inte gjorde allvar av sina anklagelser om att vidta åtgärder mot CIA.

Louisa hade bokat in ett möte med Henning under eftermiddagen. På Linas bestämda uppmaning hade hon ringt polisen så fort de setts, så att spaningarna efter henne kunde avblåsas. När den första chocken över hela händelsen hade lagt sig kom rädslan. Louisa kände ett obehag inifrån, en kyla som inte ville låta sig kuvas. Hon grät och kved att hon ville hem. Lina försökte trösta henne och lovade att hjälpa henne hem till Uppsala så snart mötet med Henning var avklarat. Det var tydligt att Louisa för närvarande inte skulle klara att bege sig iväg på egen hand, så Lina följde med henne till polisstationen.

Så snart Henning såg Louisa insåg han att hennes psykiska

tillstånd inte var det bästa. Han kramade om henne, för att förmedla lite mänsklig värme. Louisa reagerade med en häftig gråtattack. Henning hjälpte henne ner i en soffa, och sa till Lina att sätta sig bredvid. Själv drog han fram en stol och satte sig mittemot, med sitt anteckningsblock i knäet.

- Gråt så länge du vill, sa han, och om du vill berätta om händelsen är jag redo. Jag ska hjälpa dig att få kontakt med brottsofferjouren sedan, så att du inte behöver lida mer av vad som hänt.

Louisa nickade och snörvlade.

- De är nog ute efter dig nu. Jag berättade att det var du som hade informerat mig om al Sauds dokument, sa Louisa knappt hörbart genom gråten.

Henning nickade.

- Ingen fara. Jag vet. CIA har redan frågat mig varför jag berättade om det för dig. Förlåt mig. Hade jag inte sagt något hade du inte behövt uppleva det som du har gått igenom.

Louisa slutade gråta.

- Var det CIA som förde bort mig?

- Jag misstänker det? svarade Henning.

- Varför det?

- Jag vet inte. Allt med de här morderna är så märkligt.

- Jag vill hem till Sverige.

- Jag förstår det. Nu när konferensen är avblåst finns inget mer för dig att göra här.

- Är konferensen avblåst?

Henning tittade på Lina. Hon uppfattade blicken som en smula irriterad.

- Det har inte funnits tillfälle att berätta det, efter allt som Louisa gått igenom, stammade hon urskuldande.

- Nej, självklart, muttrade Henning.

- Då är allt förlorat, suckade Louisa. Då blir det ingen global överenskommelse nu heller. Allt fortsätter som förut. När blir nästa konferens?

- Det vet jag inte, sa Henning. Frågan är om någon törs stå som värdstad för en ny konferens. I alla fall så länge som de här morderna inte är uppklarade. Det kanske är det som gör det så viktigt att vi klarar ut dem.

Louisa nickade.

- Är du redo att berätta om hela bortförandet nu? Från det att du blev gripen, tills du blev frisläppt.

- Ja, sa Louisa.

- Är det okej att jag spelar in det hela också? Jag är inte så rapp med anteckningsblocket.

- Ja, visst.

När intervjun var avslutad begav sig Louisa och Lina till centralstationen och köpte tågbiljetter hem, både till sig själva och till några vänner. Det gick ett tåg på kvällen som de skulle hinna med om de skyndade tillbaka och hämtade sin packning.

- Är det inte bättre att vi tar ett tåg i morgon bitti? föreslog Lina.

- Inte för min del. Jag klarar inte en natt till i Köpenhamn, sa Louisa bistert.

- Då får vi raska på.

Boris Petrov hade intresserat sig för bilden av den leende Jane Johnson. Om hon var glad över att klimatkonferensen avbrutits, fanns möjligtvis ett skäl till glädjen som kunde vara angeläget att spåra. På en av bilderna framträdde en person bredvid Jane. Boris gav order om att få fram en identifikation på mannen. Resultatet var lika oväntat som intressant. William Zanzinger, aktiv vid Heartland Institute. Inte undra på att Jane var belåten över att konferensen hade avbrutits. Med sådana vänner hade hon inget intresse av att klimatkonferensen skulle komma till några som helst resultat. Boris funderade över hur han skulle gå vidare med informationen. Det var inte uteslutet att det fanns kopplingar mellan Johnson, Zanzinger och mordet. Samtidigt var hans egen regering säkert lika glad som Amerikas över att klimatkonferensen hade avbrutits. Men det var ryska diplomater som hade mördats, och överordnat de politiska konsekvenserna var därför att nagla fast vilken terroristorganisation som låg bakom dådet.

Den danska regeringen hade känt sig pressad av kritiken rörande den amerikanska polisens inblandning i mordutredningen, och beslutade att det pågående samarbetet omedelbart skulle avbrytas. Så fort Henning nåddes av beskedet

gav han Anne order att packa ihop sina tillhörigheter. Hon tittade på honom med förvåning.

- Varför denna formella ton? sa hon och försökte sig på ett litet skratt, som lät uppenbart konstlat.

- Därför att det är ett formellt beslut, som jag har order att verkställa, sa Henning så bryskt som han kunde.

- Men, jag trodde att vi var vänner, sa Anne mjukt.

- Efter allt jag sett CIA göra är jag oerhört angelägen om att ni allihop lämnar Danmark så snabbt det bara går.

- Jag har väl inte... började Anne.

- Välj sida. Säg upp dig från CIA så kan vi tala på ett mer mänskligt plan.

Henning lämnade rummet. Anne började packa ihop sina tillhörigheter. Samtidigt gnagde Hennings uppmaning inom henne. Välja sida? Säg upp sig? Ha kvar ett statusmässigt jobb med bra inkomst? Eller få chansen att komma närmare en man som hon insåg att hon beundrade, och kanske mer än så.

Henning hade kallat till möte i bruna rummet. Det var en mycket uttröttad samling poliser som sammanträdde. Attentatet mot den ryska förhandlingsgruppen hade sugit musten ur de flesta. Man var tillbaka på ruta ett, men med insikten att det var en fruktansvärt hänsynslös terrorgrupp man hade att göra med. Tidningarnas omdömen om att polisen var värdelös

gjorde inte saken bättre. ”Lata, trötta och inkompetenta” var visst lydelsen på någon rubrik när klimatkonferensen hade avbrutits. Flera delegater hade också skylt beslutet om att avbryta konferensen på att polisen ju inte kunde garantera deltagarnas säkerhet. Även företrädare för den danska delegationen hade kommit med sådana uttalanden. Lata var man definitivt inte. Möjligtvis inkompetenta, och med all självklarhet trötta. Hennings besked om att det så kallade samarbetet med CIA nu definitivt var brutet muntrade i alla fall upp församlingen en smula. Bara Sören Sarvig muttrade att det innebar att alla möjligheter att få fast mördarna var grusade. Henning var snabb att replikera att det var precis tvärt om. Utan en överrock som hindrade all seriös utredning, och som ständigt ledde in på nya irrspår, skulle allting bli enklare.

- Och vad är det för nya spår vi har som vi inte kunnat göra något av tidigare, sa Sören surt.

- Amerikanska delegationens eventuella inblandning, kontrade Henning.

- Var inte naiv. Förresten har de rest hem, glada att slippa riskerna i Köpenhamn, sa Sören.

- Åtminstone glada, att döma av bilden på Jane Johnson. Men vad som var orsaken till glädjen vet vi inte så mycket om, inflikade Mads. Att förhöra henne vore intressant. Går det att utverka?

- Jag ska arbeta på det, sa Henning.

- Ni glömmer en sak, sa Sören, CIA visade ju att al Sauds

dokument inte var hans. Det riktar misstankarna åt helt annat håll.

- Det är vad CIA påstår ja, sa Henning sakta. Men då ska ni veta att de CIA-agenter som förde bort Louisa Westin pratade om att det falska dokument som *de* placerat i al Sauds dator hade fått önskat resultat.

- Och hur vet du att det var CIA som förde bort henne, frågade Sören.

- Det fick jag bekräftat med all önskad tydlighet av Howard Miller. Och Westins berättelse ger egentligen bara två alternativ. Antingen pratade agenterna med varandra, och det var verkligen CIA som hade placerade ett falskt dokument i datorn. Men varför skulle de då ge oss information om att det var ett falskt dokument? Det andra alternativet är att agenterna förde ett samtal som de ville att Westin skulle höra, men som inte var sant. De ville att Westin skulle tro att det var ett falskt dokument.

Det var tyst en stund. Sören såg först besvärad ut. Men plötsligt sken han upp.

- Om det var CIA som förde bort Westin tror jag att det mest sannolika är ett tredje alternativ. Dokumentet var förfalskat av någon, och CIA ville att Westin skulle få veta det.

- Varför förde i så fall CIA ens bort henne? sa Henning.

- För att de misstänkte henne för mordet, så klart, sa Sören rappt.

- I vilket fall vore ett förhör med Jane Johnson nästa viktiga steg, sa Henning.

Han avslutade mötet och gick för att se om Anne hade packat klart. Hon hade inte gjort någonting, och Henning var på vippen att börja skälla på henne för att hon var så saktfärdig. Men Anne förekom honom.

- Du pratade förut om att du kunde utverka så att jag fick anställning här istället.

- Hm, ja.

- Är det fortfarande aktuellt? Jag har valt sida. Och jag väljer Danmark. Om jag får.

Henning blev en smula överrumplad. Men han kände att han inte kunde göra mycket annat än att stå för vad han hade sagt. Om Anne verkligen valde bort CIA kunde hon självfallet vara en värdefull tillgång.

- Absolut, det är fortfarande aktuellt, sa Henning sakta medan han fick en idé som vida översteg allt han någonsin försökt sig på tidigare.

- Tack, sa Anne.

För att pröva Annes lojalitet bad han henne att följa med honom till hans arbetsrum istället, så att de kunde göra upp om anställningsvillkoren. Väl inne på rummet slog han sig ner i sin skrivbordstol, intog en myndig min och gjorde ett tecken åt Anne att sätta sig på den enklare stolen på andra sidan av det

stora skrivbordet. Anne gjorde inte en min av att besväras av det påtagliga rollbytet. Och hon såg inte heller ut att påverkas av de bistra villkor som Henning förklarade skulle gälla. Hon skulle få tjänstgöra som assistent, med en lön som var en bråkdel av hennes tidigare. För att riktigt pröva Anne drämde Henning till med att det enbart var sex månaders provanställning som kunde komma ifråga, och om inte Anne presterade ett tillfredsställande resultat under den tiden skulle en tillsvidareanställning inte vara aktuell.

- Jag måste bara få klart med min avskedsansökan från CIA först, sa Anne.

Henning tittade noga på Anne. Hon hade helt klart klarat hans lojalitetsprov.

- Det är just vad jag inte vill att du ska, sa Henning.

- Hur menar du?

- Jag menar att du ska återvända till Howard, säga att du har sparkats ut härifrån, och sedan fortsätta din tjänst på CIA, men med uppgift att ge mig all information som kan vara av intresse för mordutredningen.

- Att jag ska vara dubbelagent?

- Exakt.

- Det är ett högt spel.

- Törs du?

- Ja. Men i samma ögonblick som jag registreras för provanställning här så avknoppas jag naturligtvis från CIA.

- Inte är jag så korkad att jag registrerar något sådant. Men visst, det är en risk du tar. Om du ertappas har du nog ett tämligen tufft fängelsestraff att vänta. Säg till om du inte vill, i så fall ordnar jag med den assistenttjänst som vi pratade om. Anne tittade ner i skrivbordet en stund. Reste sedan upp blicken och såg in i Hennings ögon.

- Jag törs.

En timme senare anmälde sig Anne hos Howard Miller och förklarade att hon hade sparkats ut av danskarna. Till hennes besvikelse fick hon höra att det inte gjorde så mycket, CIA:s aktivitet i Danmark skulle trappas ner. Ett par agenter skulle bli kvar i landet, men de flesta skulle återvända till USA för nya uppgifter.

- Men mordet är ju inte uppklarat än, sa Anne.

- Nej, men det är inte längre vår uppgift att gå till botten med det hela, sa Howard.

Anne kände ett sting av besvikelse. Om hon inte skulle vara kvar i Köpenhamn var det kanske osannolikt att Henning såg något värde i att ha henne som dubbelagent. Howard noterade hennes frånvarande blick.

- Är det något problem med det? sa Howard barskt.

- Eeh, nej, nej, inte alls, stammade Anne.

- Vi flyger tillbaka till New York på torsdag. Det blir säkert andra spännande utmaningar att ta tag i tämligen omedelbart.

Och är det så att du oroar dig över konsekvenserna av din tämligen bristfälliga insats som övervakare av den danska polisen så behöver du inte oro dig mer för närvarande. Jag har inte rapporterat om dina misstag. Inte än. Och sköter du dig framöver behöver jag inte göra det heller.

Anne nickade för att visa att hon förstod och att hon var tacksam.

- En sista uppgift har jag till dig innan vi lämnar Köpenhamn, fortsatte Howard. Inget stort. Men tydligen befinner sig Boris Petrov i Köpenhamn. Han kom hit efter attentatet mot ryssarna. Jag vill att du tar reda på vad han gör här. Gissningsvis har det med attentatet att göra, men vi har också fått uppgifter om att det var ryssarna som informerade media om vårt samarbete med danskarna. Det är kanske inte det mest väsentliga, men vi vill ha alla pusselbitar klarlagda i den här förbannade historien.

- Absolut. Det fixar jag.

Henning hade lyckats utverka att det ryska utrikesdepartementet lämnade honom sekretessbelagd information om den ryska strategin vid klimatförhandlingarna. Informationen fick enkom användas i polisiärt syfte, i klartext för att komma mördarna på spåren, och inte för några som helst politiska uppgifter. Eftersom konferensen nu var avblåst var det politiska värdet av informationen dock ringa. Informationen var

inte heller av den art Henning hade hoppats på. Om också Ryssland förberedde en anslutning till radikala klimatpolitiska åtgärder hade misstankarna om att mördarna politiskt befann sig i den andra änden stärkts. Men informationen var den motsatta; Rysslands strategi var att låta andra länder agera aktivt mot klimatpolitiska åtgärder, men i slutändan också ställa sig bakom en sådan linje. Ryssarna kunde förvisso ha gett honom felaktig information. Men varför skulle de det? Det skulle ju varken underlätta mordutredningen eller ge någon politisk good will till Ryssland. Med största sannolikhet kunde Henning därför sluta sig till att informationen var riktig. Detta tillsammans med CIA:s uppgifter om att det dokument som påträffats i al Sauds dator var placerat där efter hans död, gjorde att Henning obönhörligen inte kunde blunda för alternativet att terrorn riktades mot dem som bromsade klimatpolitiska åtgärder.

*

Väl hemma i Uppsala hade Louisa svårt att förstå att händelserna i Köpenhamn verkligen hade ägt rum. Men om nätterna drömde hon mardrömmar om hur hon förhördes angående ett mord som hon inte hade det minsta med att göra. För att bearbeta det hon hade varit med om, och sätta in de personliga upplevelserna i ett större sammanhang, gick hon igenom medierapporteringen. Det var otäckt att se med vilken tvärsä-

kerhet den ena teorin efter den andra kastades fram i tidningarna. Hennes egen kidnappning hade också blåsts upp stort, med rubriker om att en tjugoårig svenska förts bort av pistolmän i Köpenhamn. Även om själva kidnappningen var skildrad i flera omfattande artiklar kunde hon inte hitta minsta notis om att hon kommit till rätta igen. Men det hade väl inget nyhetsvärde att hon var tillbaka välbehållen. Bland bilder och rubriker fastnade hon för uppslaget dagen efter att konferensen hade avbrutits. En bild på en leende Jane Johnson. Så oerhört cynisk den kvinnan var! Hur kunde hon känna sådan glädje över att konferensen avbrutits att hon så övertydligt ville visa den för omvärlden? I bakgrunden såg hon ett annat ansikte som hon också tyckte sig känna igen. Hon tittade noga på bilden. Var hade hon sett den mannen? Hon rös till när hon började ana var hon hade sett det gråa skägget och de känslokalla ögonen förut. Hon satte snabbt på datorn och googlade efter Heartland. Snart fick hon upp en bild av William Zanzinger. Visst var det samma man, ingen tvekan. Det kunde vara en tillfällighet att han fanns där. Men det var väl inte alltför osannolikt att Zanzinger och Johnson var bekanta. Kanske till och med mycket nära bekanta. Hade hon inte tipsat Henning om att Heartland kunde ha något att göra med mordet? Herregud! Hon måste ringa Henning och berätta. Det kanske var ett irrspår. För ett ögonblick kände hon att hon inte ville belasta Henning med information som antagligen inte var så viktig. Men hon bestämde sig för att all information som det fanns

minsta relevans i måste fram till honom. Det var inte upp till henne att gallra i informationen, det var väl det som var Hennings uppgift.

Att hitta ett telefonnummer till Henning var inte lätt, men efter en lång stunds internetsökning lyckades Louisa hitta ett nummer hem till honom. Klockan var halv tio när hon ringde, så hon hoppades att Henning verkligen inte skulle ta illa upp för att hon störde honom så sent hemma. Han hade ju alltid varit så schysst med henne. Men Louisa visste samtidigt att alla människor också behöver ha ett privatliv.

Henning hade besök av Anne. Hon hade bjudit hem sig själv till honom med motiveringen att det nog var det säkraste stället att träffas på utan att riskera att iakttas av ögon som inte borde se att de hade fortsatt samröre. Anne var rädd att Henning skulle mena att hennes värde som dubbelagent var överspelat nu när CIA inte längre var inkopplat alls på köpenhamns-morden. Men hon hade i alla fall ett säkert trumfkort att spela ut. Samma information som hon tidigare under dagen hade gett Howard var säkert Henning också intresserad av att få. Boris Petrov var i Köpenhamn för att undersöka vem som låg bakom attentatet mot de ryska diplomaterna, och den ryska säkerhetspolisen var också den som tipsat media om hur den danska polisen underordnats CIA. Informationen hade mycket riktigt samma effekt på Henning som på Howard. Uppenbar-

ligen fanns vissa likheter mellan de två männen, även om de i det allra mesta verkade så olika.

Telefonen hade ringt, och medan Henning talade i telefon funderade Anne på om hon skulle ta initiativ till att bryta upp, eller invänta tills Henning antingen kastade ut henne eller erbjöd henne att stanna. Nackdelen med det första alternativet var att hon då aldrig skulle få veta hur Henning kände. Nackdelen med det andra alternativet var att hon då riskerade att tvingas hem till hotellet sent i natt. När Henning kom tillbaka efter telefonsamtalet kastades samtalet in på ett helt annat område.

- Det är perfekt att du skickas hem till USA!
- Hur så? frågade Anne, osäker på om hon skulle känna sig kränkt eller smickrad över Hennings uppenbara tillfredsställelse över att få henne över Atlanten.
- Jag fick just ett mycket intressant tips. Jane Johnson, vet du vem det är?
- Naturligtvis.
- William Zanzinger, säger det namnet dig något?
- Nej, inte så här på rak arm.
- Det är i alla fall en person som driver den perversa organisationen Heartland Institute, som arbetar med att föra ut propaganda om att växthuseffekten inte existerar.
- Och?
- Johnson och Zanzinger är bekanta. Det kanske inte låter som

något hett spår. Men det är det hetaste vi har. Jag vill att du åker till Amerika och undersöker hur mycket dessa två har med varandra att göra, och *vad* de har med varandra att göra. Jag ska säga dig det rent ut. Jag tror att Zanzinger och Johnson på något sätt är inblandade i mordet.

- Det blir ingen lätt sak för mig. Jag kanske kopplas in på något helt annat. Hur ska jag klara att göra efterforskningar på Zanzinger då?

- Du kanske kan begära att få lite semester. Tjänstgöringen här i Danmark borde väl berättiga till något?

- Det är jag inte så säker på.

- Se inte svårigheterna. Se möjligheterna, sa Henning engagerat. Nu gör vi som så att vi inte ses under din sista dag i Köpenhamn. Vi får inte riskera att någon börjar misstänka ditt dubbelspel. Väl i Amerika kontaktar du mig via e-post från internetcaféer. Absolut inte från egna datorer. All datotraffik kan övervakas.

- Det vet jag väl, jag har arbetat rätt mycket med internetövervakning, snäste Anne.

- Bra. Då vet du att vi måste använda koder. Kalla Johnson för prinsessan i dina mail, kalla Zanzinger för prinsen. Skriv inget som kan riskera att kopplas samman med vad du faktiskt undersöker. Är det okej?

Anne nickade. Vad hade hon gett sig in på? Att få chansen att lära känna Henning bättre hade varit en avgörande faktor i

hennes val av sida, som han kallat det hela. Hur mycket skulle hon lära känna honom nu, hemskickad till USA? Och under hennes sista dag i Köpenhamn ville han inte ens träffa henne. Henning visade med all tydlighet att han ville att hon skulle gå hem. Hon funderade ett ögonblick på att strunta i hans signaler, tvinga honom att säga det rent ut. Men det var väl bättre att ta ett artigt adjö nu när de inte skulle ses på länge, istället för att låta irritation prägla deras sista minuter ihop. På väg hem funderade Anne på att strunta i alltsammans. Gå tillbaka till arbetet på CIA utan att bry sig om de utfästelser hon gjort till Henning, ge katten i att kontakta honom igen. Vad skulle han kunna göra åt det? De skulle väl ändå aldrig ses igen? Men hon kände sig för trött för att fatta något beslut just nu. Det var bättre att sova på saken.

Dagen därpå besökte Henning åter den ryska ambassaden. Nu för att få till stånd ett möte med den ryska säkerhetspolisen i Köpenhamn. In i det längsta förnekade ambassadstjänstemannen att någon rysk säkerhetspolis fanns i Danmark. Men Henning insisterade på att få träffa Boris Petrov för att utväxla information, motiverat med att han trodde att de var för sig hade pusselbitar som tillsammans skulle visa vilken organisation som låg bakom bombdådet. Efter en lång stunds överväganden, och en koll med Boris för att höra hans syn på saken, fick Henning tid och plats för ett sammanträffande. Återigen var han hänvisad till ett möte på ett hotellrum. Dessa

bisarra hotellbesök började nästan bli till en parodisk följetong. Lyckligtvis såg i alla fall inte Boris Petrov ut som Henning hade föreställt sig honom. För sitt inre hade han målat upp bilden av Boris som antingen en brottartyp, flintskallig och med ett otäckt ärr i ansiktet, eller som en liten nervöst lagd man med kolsvart stripigt hår och solglasögon för att dölja de stirriga ögonen. Henning blev därför en smula förvånad över att Boris istället var en ödmjuk, charmig gentleman med klara ärliga ögon och propert men inte pedantiskt utseende. Henning fick en känsla av förtrolighet och snart berättade han i skämtsamma ordalag om att han personligen var glad över att Boris fört ut CIA:s inblandning i den danska polisens göranden och låtanden till media.

- Jaså det vet du? frågade Boris glatt tillbaka, men möjligtvis med en gnutta irritation i ögonvrån.

- Ja, men däremot vet jag inte så mycket om vad ni har kommit fram till hittills.

- Åh, det är inte mycket det, svarade Boris. Faktum är att jag lämnar Köpenhamn imorgon. Men har ni hittat något av intresse?

- Nej, tyvärr. Bär det hem till Ryssland igen?

- Ja, jo, sa Boris med lite tvekan i rösten.

- Men ni kan väl inte ge upp efterspaningarna så här snabbt? försökte Henning.

- Tja. CIA ger upp sitt engagemang i det hela. Vad kan vi göra då? Vår organisation är inte så stor som deras. Vi kan under-

rätta oss om vad de har görningen. Men gör de inga ytterligare undersökningar så finns inte mycket för oss att göra heller.

Det hela lät i och för sig trovärdigt, men Henning undrade om det verkligen kunde vara sant. Varför hade ryssarna då sett till att informera media om CIA:s inblandning? Men Henning låtsades inte om sina tankar.

- Vad synd, sa han. Jag som hade hoppats att vi skulle kunna gå vidare tillsammans.

- Så du tyckte att medierapporteringen om ert samarbete med CIA inte var tillräcklig? Nu vill du ha en repris men med oss istället för CIA i huvudrollen, skämtade Boris.

- Nej. Men jag vill komma till botten med det hela, och i jakten på information är jag beredd att pröva alla tänkbara och otänkbara grepp. Om du har något av värde på kornet, så är jag tacksam om du informerar mig.

Boris funderade en stund.

- Vore jag du skulle jag gå igenom vilka amerikaner som kommit in i landet i samband med konferensen och som nu har lämnat landet. Jag skulle kunna tänka mig att du hittar terroristerna bland dem.

- Inget annat?

- Nej. Vad har du att ge mig?

- Säger dig namnet William Zanzinger något?

Återigen blev Boris tyst.

- Det låter som det skulle kunna vara en amerikan.
- Inget annat?
- Nej. Men jag är som sagt färdig i Köpenhamn. Angenämt att ses.

Att Boris Petrov var klar med sitt uppdrag i Köpenhamn var sant. Däremot var han inte färdig med fallet som sådant. Men hans nya destination var New York. På plats i det stora äpplet två dagar senare kallade han genast till ett informationsmöte med de ryska säkerhetspoliserna som redan fanns i staden. De hade följt Jane Johnsons aktivitet minutiöst och hade att meddela att hon haft ett par telefonsamtal med William Zanzinger, och tydligen gjort upp om att besöka honom i Michigan till helgen. Boris övervägde om man redan nu skulle ge sig på att kidnappa Jane, för att få ur henne vad hon visste. Men det var ett riskabelt företag, och om mötet med Zanzinger gav ytterligare information var det kanske ett bättre första drag att låta henne genomföra det.

Även Anne hade lyckats bra i sina efterspaningar. Att utverka två veckors semester hade inte varit några problem. Frågan var bara om det skulle räcka. På fredagseftermiddagen skulle Jane flyga till Michigan, och Anne såg till att boka in sig på samma flyg som henne. Om inte det gav något skulle hon ha ytterligare en vecka på sig. Hon hade bestämt sig för att ge upp alltihop efter den veckan. Oavsett om hon lyckades med

sitt uppdrag eller inte skulle hon därefter be Henning att få komma till Köpenhamn för normal tjänstgöring. Om han vägrade det skulle hon gå tillbaka till sitt arbete på CIA och glömma att hon någonsin hade träffat Henning Sörensen. Hon slets verkligen mellan en önskan att hon aldrig hade träffat honom, och en längtan att snart få se honom igen. Den enda kontakt hon tagit med honom sedan hon kom till New York var att skicka ett kodat mail om att prinsessan skulle sväva till prinsen på fredag och att hon flög som en fågel i spåren. Skulle det slumpa sig att någon säkerhetspolis läste det mailet blev den väl inte klokare av det.

Anne arbetade hårt under veckan och insåg snart vad som skulle hända i Michigan. Det var inte bara Jane Johnson som ställde färden dit. Heartland institute hade helt enkelt ett toppmöte hemma hos William Zanzinger, med hela styrelsen och institutets viktigaste finansiärer på plats. Frågan var vad hon själv skulle kunna göra där. Applicera avlyssningsapparat på Jane eller någon annan av mötesdeltagarna för att banda deras samtal? Det var en inte helt enkel uppgift, men inte heller omöjlig. Hon hade tillgång till behändiga mikrofoner. En första utmaning var att fästa dem på lämpliga ställen där de inte skulle kunna upptäckas. En andra utmaning var att själv komma inom den ganska begränsade räckvidd som dessa små mikrofoners signaler nådde. Anne såg till att en hyrbil väntade på henne vid flygplatsen, så att hon enkelt skulle kunna följa Janes vidare

färd därifrån. Mikrofonen fick hon försöka få tillfälle att placera på Jane i vänthallen eller ombord på flygplanet. En fördelaktig sak med arbetet på CIA var att hon enkelt hade kunnat få fram uppgifter om passagerarnas sittplatser, och därefter lyckats boka platsen bredvid Jane. Möjligtvis skulle hon, om hon gick den officiella vägen, också kunna få klartecken till att föra avlyssningsapparaturen ombord. Men hon ville ogärna agera officiellt, med tanke på de misstankar det kunde leda till nu när hon faktiskt var på semester. Hon fick försöka trixa mikrofonerna genom metalldetektorerna ändå, kanske maskerade som en uppsättning extra hörlurar till bandspelaren. För att inte ge upphov till onödiga misstankar såg hon till att också förse sig med en uppsättning musikband. Att koppla av med egen vald musik på flyget kunde väl ingen missunna henne eller fatta misstankar för? På torsdagskvällen var hon färdig med sina egna förberedelser och uppsökte ett internetcafé för att skicka ytterligare ett mail till Henning. Hon ryckte till när hon läste det svar hon fått på sitt förra mail. ”Flyg försiktigt. Längtar efter dig.” Menade Henning vad han skrev? Eller var det bara något han plitade ner för att bekräfta att han fått hennes förra meddelande, på ett sätt som inte skulle väcka misstankar om det lästes av fel ögon? Hon dristade sig till att använda samma ord: ”Längtar efter dig av hela mitt hjärta. Hela hjärter-serien gör gemensam sak med prinsen och prinsessan. Hoppas kunna höra något av intresse.”

Fredagsmorgonen hade Anne en obehaglig känsla. Det var verkligen ett riskabelt företag hon gett sig in på. Om någonting gick fel skulle det kunna gå väldigt illa. Det slog henne för första gången på länge att det kanske var riktigt brutala mordare hon hade att göra med. Attentatet mot ryssarna talade sitt tydliga språk, gärningsmännen bakom ett sådant dåd ville man verkligen inte ha med att göra. Men det fanns ingen återvändo nu.

Anne checkade in på flygplatsen. Hon hade inga problem med säkerhetskontrollen och slog sig ner vid utgången till flygplanet, med en veckotidning som hon läste fram och baklänges medan hon höll uppsikt över vilka övriga passagerare som anlände. Tiden gick, men ingen Jane syntes till någonstans. Anne började nästan ge upp hoppet om att få se henne, och till och med hinna gå ifrån en känsla av missmod över det, till en känsla av lättnad över att kanske inte kunna få tillfälle att fullfölja uppdraget. Just innan flygplanet skulle avgå anlände dock Jane för att omedelbart gå ombord, varpå Anne hastade in i flygplanet som en av de sista passagerarna. Jane hade fönsterplatsen och Anne sätet bredvid. Till Annes stora glädje hängde Jane av sin kavaj på en krok. Om hon gick på toaletten under flygturen fanns en gyllene chans att fästa mikrofonerna på kavajen. Men det var en allt för kort flygtur för att Jane med säkerhet skulle behöva gå på toaletten. Anne beställde därför in apelsinjuice för att fresta Jane till att också dricka något,

och när hon väl druckit ur glaset gick hon själv på flygplans-toaletten. Metoden verkade inte ge något resultat. Jane varken drack något eller gjorde någon ansats till att gå på toaletten. Anne blev mer och mer nervös och gjorde sig mentalt redo att försöka få på mikrofonerna i den allmänna villervalla som alltid uppstod när passagerarna började strömma ut ur flygplanet. Men just innan flygplanet skulle påbörja landningen gick Jane äntligen på toaletten. Anne pustade ut, inväntade att Jane verkligen låst toalettdörren och plockade sedan snabbt fram de små mikrofonerna. En mikrofon fäste hon längst ner i ena kavajfickan och en mikrofon dolde hon under kavajkragen. Gömställena var bra, men det var en chansning att ha båda mikrofonerna på samma plagg. Det räckte att Jane inte hade kavajen på när hon träffade Zanzinger och de andra hjärtevännerna, så skulle allt vara förgäves. Men nu var det för sent att göra på något annat sätt, Anne lutade sig åter över sin tidning och låtsades läsa så intensivt att hon inte märkte att Jane stod i gången och ville in till sin plats. Jane kostade på sig en harkling, Anne tittade upp och makade åt sig så att Jane kunde sätta sig igen.

Ombord på flygplanet fanns inte bara Jane Johnson och Anne Nielsen. Boris Petrov och tre av hans medarbetare befann sig också ombord. Även de hade en bil redo på flygplatsen. Så snart planet hade landat gick Boris och hämtade ut bilen, medan de övriga stannade för att få sina väskor. De var tacksamma

över att också Jane hade en väska att hämta. Om Jane lämnat flygplatsen utan att behöva invänta någon väska hade de nödgats överge de vapen som de gömt i bagaget. Anne hade en svårare uppgift att lösa; att både lyckas hämta ut bilen och hålla uppsikt över Jane. Hon skyndade till biluthyrningen, fick bilnycklarna och körde fram till terminalutgången. Nu gällde det att hon inte hade missat Jane. Hon väntade ett slag och spanade intensivt mot utgången och runt omkring i området. Hade väskutlämningen tagit sådan tid? Eller hade Jane inte haft någon väska att hämta ut och omedelbart försvunnit bort från flygplatsen? Med ett öga mot utgången och ett öga i bilen monterade hon upp mottagningsutrustningen och vred upp högtalarvolymen. Till hennes lättnad lät det som om ljuden kom inifrån flygplatsterminalen. Anne kunde slappna av och koncentrera sig på vilka som kom genom utgången. Någon minut senare blev hon varse att två män som hon kände igen från flygplanet kom ut och satte sig i en bil alldeles framför henne. Plötsligt insåg hon att bilen blockerade hennes egen möjlighet att komma iväg snabbt, och hon hoppades att den skulle köra iväg nu när dess passagerare kommit. Det gjorde den inte. Varför stod den kvar? Hon hann inte fundera ytterligare över hur hon skulle kunna komma bort från sin inklämda position, då Jane plötsligt kom ut från terminalen. En bil körde omedelbart fram och plockade upp henne. Nu gällde det att komma iväg på ett sätt som inte var iögonfallande nära, men ändå så nära att hon inte riskerade att tappa bort Jane. Men det

gick inte att komma iväg över huvud taget! Hon tutade för att förmå föraren i bilen framför att köra undan, men utan resultat. Lyckligtvis kom ytterligare en man springande till bilen och gick in i den, varpå den startade. För att inte tappa Janes bil ur sikte tog Anne tillfället i akt och gjorde en fräck omkörning.

Anne lyckades komma förbi bilen som blockerat hennes väg, men med resultat att hon inte alls kom på det diskret behöriga avstånd till Jane som hon hade planerat, utan istället hamnade precis bakom. Hon hade aldrig varit med om att förfölja någon i bil förr, men insåg att så här gick det i alla fall inte till. Det skulle bli helt uppenbart att hon följde efter Jane om hon låg så här nära i avfart efter avfart. Nu gällde det att öka avståndet på ett naturligt sätt, men risken fanns naturligtvis att hon vid det här laget presenterat sin egen bil så övertydligt att de genast skulle känna igen den senare. Vid avfarten ut från staden hade Anne i alla fall släppt närbakkontakten med Jane, och blev varse att det var hon som istället hade närbakkontakt bakifrån med den andra bilen från flygplatsen. Herregud! Att hon inte tänkt på att det kanske var andra av Heartlands styrelseledamöter som kom med samma plan. Det förklarade naturligtvis varför föraren till bilen bakom agerade som han gjorde. Anne var i valet och kvalet att släppa förbi den andra bilen och inrikta sig på att följa den istället för Jane. Men det var ett risktagande. Hon kunde ju inte vara säker på att den också var

på väg till mötet hos Zanzinger. Snart blev hon varse att bilen som Jane färdades i ökade farten, och hon bestämde sig för att haka på för att inte tappa bort den. När Janes bil körde av från motorvägen började det hela likna en biljakt mer än en skuggning.

När Henning läste Annes mail blev han bekymrad. Skulle Anne själv försöka bevaka ett stort möte med Heartland? Det lät som ett allt för vågat projekt. Han skickade ett svar: ”Saknar dig. Kom hit istället för att fortsätta jakten.” Anne skulle aldrig få en chans att läsa mailet. Vid en tvär kurva kom hon av vägen, och bilen voltade nerför en sluttning och kraschade. Boris kom alldeles efter i sin bil, tvärnitade och rusade ur bilen för att se hur det hade gått för föraren. Taket var fullständigt demolerat, intryckt mot förarsätet. Det fanns inget att göra. Den som hade färdats i bilen var otvivelaktigt död. Trots det dröjde Boris kvar en stund, fylld av tankar kring vem mer än de själva som förföljt Jane. De andra ropade till sist åt Boris att skynda sig tillbaka, så att de kunde återuppta jakten på Jane.

- Jag kommer. Men det är nog ingen brådska. Jane måste ha uppfattat att bilen som förföljde henne kraschade. Det borde innebära att hon inte längre befarar att hon är förföljd, och tar det lite lugnare.

Boris satte sig åter i förarsätet och startade bilen. Snart hade

de Janes bil inom synhåll igen. Vem hade färdats i bilen som kraschade? Och varför? Det kunde inte gärna vara någon som skulle till heartlandmötet. Det måste ha varit någon som bevakade Jane. Men en amatör. Vägen fortsatte nerför kullarna, och Boris betraktade sjön i dalen. Hela sjön tycktes omgärdad av lyxvillor. Var det i någon av dem som William Zanzinger bodde? I så fall fanns säkert larm som gjorde det tämligen svårt att bevaka vad som sades på mötet. Boris övervägde om det trots allt var bättre att välja det andra alternativet, att hindra Jane från att komma fram till mötet, och pressa ur henne vad hon visste. Så snart han hade bestämt sig gav han en kort instruktion till de andra i bilen, och gasade för att köra ikapp Janes bil.

Han var ikapp alldeles vid avfarten ner mot sjön, körde om och gjorde en manöver för att hindra Janes bil från att komma vidare. Föraren bromsade in och försökte svänga runt bilen. Men några välriktade kulor mot bildäcken förhindrade vidare flykt. Två av agenterna rusade fram till Janes bil och beordrade henne och chauffören att komma ut.

- Vad vill ni mig? skrek Jane när hon fördes ut ur bilen.

- Det är vi som ställer frågorna, väste Boris.

Boris började med att rikta sig till chauffören.

- Vem är du? skrek han med hotfull röst.

- Jag jobbar hos doktor Zanzinger, jag skulle bara hämta ms Johnson, sir.

- Ditt namn?

- Bob Hackett, sir.

- Du visar mina medhjälpare var Zanzinger bor!

Boris nickade mot två av agenterna. Den ena satte sig i baksätet tillsammans med Bob i hans bil, och den andra tog plats i förarsätet. Boris väntade tills bilen hade kommit iväg, sedan gav han order om att Jane skulle sätta sig i baksätet på hans egen bil.

- Vad vill du, vart för du mig? försökte Jane igen.

- Jag sa att det är vi som ställer frågorna, sa Boris hånfullt. Men först och främst ska vi bort ifrån olycksplatsen. Vem var det som följde efter dig och varför?

- Jag har ingen aning.

- Åh, jag glömde visst. Det är inte bara så att vi ställer frågor. Du ska svara också!

Boris startade bilen. Han körde vidare mot sjön och letade efter något ställe där det gick att parkera lite avskilt. Det vore inte så bra att dra till sig uppmärksamhet från de poliser som rimligtvis borde komma när som helst med anledning av bilolyckan. Till sist hittade han en plats som var tillräckligt undanskymd, en liten avtagsväg ner mot en strandbit som inte var bebyggd, utan bevarad som allmän badplats. När han stannat vände han sig åter om till Jane, samtidigt som han satte på en bandspelare.

- Det blir värst för dig själv om du inte är samarbetsvillig. Jag vill ogärna behöva göra dig illa, men om du inte omedelbart svarar på mina frågor kommer jag inte att tveka. Förstår du? Jane nickade. Hon var skärrad och bestämde sig för att svara på frågorna. Vad saken gällde förstod hon mycket väl. Uppenbarligen var det inte amerikansk polis som hade tagit henne, och möjligtvis fanns det en chans att hon själv skulle få leva om hon berättade vilka som gett de faktiska orderna om mordet.

- Jag ska svara, sa hon tyst. Vad gäller saken.

- Vilka ligger bakom mordet i Köpenhamn?

- William Zanzinger. Tro mig. Jag är inte skyldig till själva mordet. Jag var bara på plats för att ta över efter Richard Wilson.

- Är Zanzinger ansvarig även för mordet på saudiern och attentatet mot ryssarna?

- Ja.

- Av vilken anledning?

- För att förhindra klimatpolitiska överenskommelser.

- Men den ryska delegationen var på intet sätt delaktig i några sådana planer.

- Nej. Men det behövdes något som kunde förvilliga polisen. De hade lyckats komma över ett dokument som visade att al Saud och Wilson inte riktigt stod för den politik som de flesta tog för givet.

- Ett bombattentat utan annat motiv än att förvirra?

- Ja, exakt.

- Fy fan! Vilka betalar Zanzinger.

- Åh, det är många.

William Zanzinger hade fått ett meddelande ifrån Jane om att hon tycktes vara förföljd, och sedan ytterligare ett om att den förföljande bilen kraschat. William var dock en man som inte tog några risker, och han skickade ut två beväpnade män för att granska om det var något oroväckande i görningen. De såg Bob Hackets bil stanna en bit ifrån Williams villa. Det gick inte att se Jane i bilen, däremot två okända män och Bob. Något hade uppenbarligen gått snett. Bilen startade och svängde runt. För att inte tappa den ur sikte sköt säkerhetsvakterna omedelbart sönder däcken på bilen och kallade på förstärkning. De två ryssarna försvarade sig, men var chanslösa, och när den ena av dem dödats gav den andra upp striden. Han fördes till William, men var ovillig att svara på några som helst frågor. Bob Hackett hade dock klarat eldstriden utan skador och berättade att Jane hade förts iväg av två andra män i en bil ner mot badplatsen.

William agerade omedelbart för att försöka rädda henne. En stund senare sökte två bilar efter Jane, och skymtade en misstänkt bil nere vid den allmänna badplatsen.

Boris hade försökt att få kontakt med sina kollegor för att ge

nya instruktioner, och oroades av det faktum att de inte svarade. Vad kunde ha hänt? Han hade fått den information han behövde för tillfället ifrån Jane, och bestämde sig för att leta reda på de andra. Bandspelaren med det inspelade förhöret la han i handskfacket. Han skulle just till att starta bilen när han hörde en uppmaning om att kliva ur med armarna i vädret. Boris drog med sig Jane ur bilen och höll henne som sköld framför sig, riktade en pistol mot hennes huvud och skrek tillbaka att han skulle skjuta om han inte omedelbart gavs fri lejd bort. Hans kollega öppnade samtidigt eld åt det håll som rösten kommit ifrån. Zanzingers män var inte sena att besvara elden. Någon hänsyn till att Jane Johnson hölls som gisslan togs inte, och snart låg alla tre döda.

Plötsligt fick Zanzinger besked om att en polisbil syntes uppe vid stora vägen. Han drabbades av panik. Om han påträffades här beväpnad, tillsammans med tre lik, fanns knappast några chanser att snacka sig ur det hela. Att skjuta ner poliserna kunde vara ett alternativ. Men han kände sig osäker på om han skulle få sina män med på något sådant. Ett säkrare alternativ var kanske att omedelbart göra sig av med liken. Sjön fanns ju tillgänglig.

Zanzinger gav order om att lägga de tre döda kropparna i bilen och få ner den i vattnet. December månad var ingen badmånad. Än skulle det kunna dröja länge innan bilen hittades. Zanzinger

tog sig inte ens tid till att genomsöka bilen. En fånge hade de i alla fall tagit. Det skulle räcka för att få besked om vad det hela egentligen handlat om. Att det fanns ett bandat förhör med Jane Johnson i handsfacket, där han själv pekades ut som ansvarig för köpenhamnsorden hade han ingen aning om. Inte heller kunde han ana att bandet skulle vara lyssningsbart även efter några dagar i vattnet.

Polisbilen kom aldrig ner till badplatsen. Den hade kommit för att undersöka en rapporterad bilolycka. Den döda föraren fördes till obduktion och identifierades som Anne Nielsen, agent vid CIA, men för närvarande på semester. Det faktum att hon var CIA-agent gjorde emellertid att hennes tillhörigheter söktes igenom särskilt noga, och ett intressant fynd var en avlyssningsanordning. Efter ett par dagars undersökning i området kunde de aktiva mikrofonernas signaler uppfattas och lokaliseras.

Henning hade börjat ana oråd när det gått några dagar utan att han hade fått någon information ifrån Anne. Men uppgifterna om Anne Niensens död nådde Danmark och Henning först i samband med medierapporteringen om att William Zanzinger häktats. Redan när han såg rubriken, ”Avliden CIA-agent avslöjar köpenhamnsmördarna postumt”, förstod han att det var Anne som åsyftades. Henning föll i tårar. Mördarna var fast, mordutredningen hade på papperet avslutats med en seger för

den danska polisen. En seger som dessutom gav förutsättningar för förnyade globala förhandlingar om klimatfrågan. Egentligen var väl det det viktigaste. Men Henning kunde inte låta bli att känna att han långt hellre ville ha Anne tillbaka i livet. Att han aldrig skulle ha manat henne till att ge sig i kast med Zanzinger. Henning kom att tänka på hur han intuitivt hade avfärdad möjligheten att någon mördade för att rädda världen undan förödande klimatförändringar. Kanske var det denna känsla för livets helighet som gjorde att han i valet mellan att få Anne tillbaka i livet, och möjligheten att politiska krafttag togs för att bromsa klimatförändringarna tveklöst hellre ville ha Anne tillbaka levande.